

Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Michal Sušina

Prázdninové pohádky





Zuzana Pospíšilová

Ilustroval Michal Sušina

Prázdninové pohádky



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Prázdninové pohádky

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6263. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-9284-7 (ePub)
ISBN 978-80-271-9283-0 (pdf)
ISBN 978-80-247-5828-2 (print)

Obsah

Vodník Řasinka	7
Létající deka	12
Keříčku, otřes se!	18
Zachráněná chobotnička	24
Prázdniny princezny Amálky	29
Pořádná podkova	34
Ptáčátka	39
Malý domeček	44
Barevňásci	48
Záhada modrého toboganu	52
Čekání na dinosaura	58
Jak slunce hledalo svůj stín	63
Zahradní strašidlo	68
Jahodová marmeláda	73
Veverka	78
Norbert, Hubert a Robert	84
Staré auto	90
Hvězda	95
Zmrzlina	100
Zpívající kotlík	106



Vodník Řasinka

Vodník Řasinka bydlel v rybníce už hezkou řádku let. Stejně jako jeho vodnický otec, děda i praděda. Zkrátka a dobře to byl rodinný rybník, ve kterém Řasinka hospodařil s láskou a s úctou k vodnickému řemeslu. Voda v jeho rybníce byla široko daleko nejčistší a všechny ryby byly pěkně vykrmené.

Jednoho dne seděl Řasinka v rákosí a pokuřoval z památeční dýmky. Pozoroval pulce, jak spolu vesele dovádějí, a pochvaloval si hezké počasí. S takovou přijde k rybníku spousta lidí, aby si zaplavali nebo se alespoň osvěžili. Z příjemných myšlenek ho ale vyrušil neznámý hlas. Nedolehl k němu ze břehu, jak by čekal, ale přímo z rybníka. Řasinka zaostřil zrak. Sluneční paprsky se na hladině odrazily, tak mu chvíli trvalo, než si všiml zelené hlavy.

„Vítejte, kolego,“ uvítal neznámého přátelským tónem Řasinka.

Cizí vodník ale nebyl na nějaké kamarádění nastavený. Vynořil se z vody, poklepal si na odznak, který se mu leskl na klopě zeleného kabátku, a přísně prohlásil: „Vrchní vodnický inspektor!“

Řasinka se polekal. Vyskočil z rákosí a postavil se do pozoru jako voják. Ten úřední tón ho úplně vyvedl z míry.

„Podle této smlouvy zůstane rybník v pronájmu, jen pokud bude zdejší vodník topit,“ řekl a zamával Řasinkovi před nosem nějakým lejtrem.

„Topit?“ zeptal se Řasinka a hlas mu přitom přeska-koval, jak měl najednou sucho v hrdle.

„Topit,“ přikývl inspektor a pocítil obrovské uspokojení, že Řasinku vyvedl z míry. Chvíli se na něj díval s vítězoslavným úsměvem a pak ještě dodal: „Do roka a do dne chci vidět výsledky, jinak budeš muset tenhle rybník nadobro opustit!“

„Opustit?“ vykulil oči Řasinka, a z toho leknutí se mu udělaly mžítka před očima.

„Opustit,“ přisvědčil inspektor a pak zase zmizel v hlubinách rybníka.

Od té doby byl Řasinka jako vyměněný. Jeho dřívější veselost byla ta tam. Nevěděl, co má dělat. Sedával na břehu rybníka a občas mu do vody ukápala i nějaká slzička. Nikdy nikoho neutopil a ani topit nebude. Ale co bude dělat, až ho přijdou z jeho rybníka vystrnadit?

Všiml si ho Jonáš, který se přišel k rybníku vykoupat. „Proč pláčete?“ zeptal se Řasinky. Netušil, že je to vodník, a tak se ho ani trochu nebál. Jen mu bylo divné, že pláče. Svého tatínka totiž nikdy plakat neviděl.

„Chtějí po mně, abych topil,“ přiznal mu se slzami v očích Řasinka.

„Můj děda taky topí. Na tom nic není!“ mávl rukou Jonáš.

Řasinka na něj vyvalil oči.

„Jenom v zimě,“ dodal Jonáš, když viděl, jak nechápe se na něj ten pán v zeleném kabátku kouká.

„V zimě?“ podivil se Řasinka ještě víc. „V zimě je rybník pod ledem. To se topit nedá!“

„On topí v kotelně. Je totiž topič,“ vysvětlil mu Jonáš.



Řasinka si otřel slzy z očí a pak se nesměle zeptal: „A mohl bych tam topit s ním?“

Jonáš pokrčil rameny a odpověděl: „Nevím, ale zkusím se ho zeptat.“

Pak se oba rozloučili. Jonáš odešel domů a Řasinka skočil do rybníka. Už nesmutnil. Svitla mu nová naděje.

Jonáš svůj slib dodržel a u dědečka se přimluvil. „Tak prý můžeš nastoupit do práce. Ale až po prázdninách,“ vysvětlil mu Jonáš, když se u rybníka ukázal druhého dne. „V září se budou čistit kotle, štípat dříví a skládat uhlí a na konci října se začíná topit!“

„Jikry, mlíčí!“ zaradoval se Řasinka po vodnicku. „A dostanu potvrzení, že topím?“ zeptal se ještě pro jistotu.

„Na to jsem se nezeptal,“ pokrčil rameny Jonáš.

Po prázdninách začal Řasinkovi nový život. Každé ráno chodil do práce. Stal se z něj topič. Aby mu z toho horka nevyschl šos, bral si s sebou kyblík s vodou a náhradní mokré oblečení. Topení se mu líbilo a s Jonášovým dědečkem se skamarádil. Největší radost měl ale z toho, že dostal potvrzení, že topí. Na bílém papíře s kulatým razítkem.

Celé léto měl Řasinka dovolenou. Když se o dalších prázdninách objevil v rybníce vrchní vodnický inspektor, aby zkontroloval, jestli Řasinka někoho utopil, vodník mu hrdě podal své potvrzení, na kterém stálo, že od září do května poctivě topil.

Kulaté úřednické razítko se inspektorovi zamlouvalo. Vyškrtl si Řasinku ze seznamu vodníků, kteří nikdy nikoho neutopili, popřál mu hodně štěstí a odplul někam jinam.

Od té doby měl vodník Řasinka klid. Dál se pečlivě staral o svůj rybník a o to, aby se v něm nikdo neutopil.

Létající deka

Eleonora seděla před křišťálovou koulí a smutně vzdychala. Koukala se na děti, které dováděly na koupališti. Ležely na dece, mazaly se opalovacím krémem, plavaly ve vodě nebo jezdily na toboganu. Sluníčko hezky hřálo, protože byly letní prázdniny. Všechny děti si je náležitě užívaly.

„Co tam zase děláš?“ zeptala se přísně její máma, čarodějnice Zinajda.

„Ale nic,“ odpověděla Eleonora a schovala křišťálovou kouli pod polštář.

„Měla bys dělat něco pořádného,“ zlobila se její matka, „a ne jen koukat do křišťálu. Běž učesat Mindu a naleštit koště.“

Eleonora sice poslechla, ale nezapomněla se ušklibnout. Minda byla jejich čarodějnická kočka, černěj-

ší než saze z komína. Koště bylo létací a nablýskané bylo ažaž. Zinajda si na něm velmi zakládala. Dělaló jí dobře, když se po jejím naleštěném koštěti na sletu čarodějnic a čarodějů všichni ohlíželi.

Když byla Eleonora s prací hotova, vrátila se ke křišťálové kouli. Pohládila jí a dál se dívala na děti na koupališti.

„Zaletím si pro něco do lesa,“ zavolala na ni Zinajda.

Eleonora se lekla a kouli raději schovala pod polštář. „Jasně!“ odpověděla nahlas.

Když za Zinajdou zaklaply dveře jejich chaloupky, dostala nápad. Taky si udělá výlet. Ne do lesa jako její matka, ale na koupaliště. Létající koště neměla, a tak se rozhodla, že si vymyslí jiný dopravní prostředek. Jako správná čarodějnice už se toho naučila víc než dost. Stačí najít to pravé zaklínadlo a létat může cokoliv. Eleonora přemýšlela, na čem by mohla přiletět, aby vypadala nenápadně. Nechtěla na sebe před ostatními dětmi příliš upozorňovat. Očima přeletěla věci ve svém pokojíku. Židle, stůl, postel, knihovna, křišťálový lustr, plyšový had. To všechno by mohlo klidně létat, ale určitě by to vzbudilo rozruch. Znovu pohládila křišťálovou kouli. Když se podívala, jak to na koupališti vypadá, plácla se do čela. „Deka!“

vykřikla tak nahlas, až Minda polekaně naježila srst a pro jistotu vyskočila na postel.

„Neboj,“ utěšovala ji Eleonora, „jen si uděláme malý výlet.“

Pak sáhla po knize kouzel. I malé čarodějnice a mladí čarodějové mívají prázdniny, a tak není divu, že Eleonora některá kouzla zapoměla. Nalistovala si stránku s létajícími kouzly a začala čarovat: „Éšo ódy!“

Sotva dořekla kouzelnou formulku, deka se z postele nadzvedla a sama od sebe si plula pod stropem. I s Mindou, která nestačila vyskočit.



„To je ono,“ zaradovala se Eleonora.

Aby mohla na deku taky nastoupit, musela ji nejprve nechat slétnout k zemi. K tomu použila další zaklínadlo. Spolu s Mindou se pohodlně usadila na dece. Pěkně uprostřed, aby při letu náhodou nevypadly. Pak stačilo vyslovit létací zaklínadlo a přání, kam chtějí letět.

Brzy se obě ocitly na koupališti. Všichni byli tak zabraní do plavání, cákání a dovádění, že si létající deky nikdo nevšiml.

Eleonora přistála na trávě. Zaparkovala svou deku mezi ostatní deky a s úsměvem se kolem sebe rozhlížela. Měla na sobě šaty, a tak se nejprve svlékla do plavek. Pak se osmělila jít do vody. Plavat uměla báječně a pod vodou vydržela déle než ostatní. Její pradědeček byl totiž vodník.

Dováděla spolu s ostatními dětmi. Ty ale nebyly ve vodě pořád. Maminky je svolávaly, ať jdou na chvíli z vody ven. Eleonora dělala všechno, co viděla u ostatních. Taky si šla na chvíli lehnout na deku, ke své Mindě, která se tam lenivě rozvalovala.

Dlouho ale neležela. Brzy se u její deky zastavila holčička, se kterou dováděla ve vodě.



„Jak se jmenuješ?“ zeptala se holčička.

„Eleonora,“ odpověděla malá čarodějnice.

Holčička se zamyslela a pak dodala: „Budu ti říkat Eli, můžu?“

Eleonora s úsměvem přikývla.

„Jdeš do vody?“ zeptala se holčička. Odpovědi se nedočkala, protože deka, na které její nová kamarádka

ležela, se najednou zvedla do vzduchu. Otázka, kterou holčička položila, zněla podobně jako létající zaklínadlo. Deka se při tom rámusu, který byl na koupališti, nejspíš přeslechla.

„Páni!“ vykřikla udiveně dívka. Eleonora rychle slétla na zem.

„Ty umíš létat?“ zeptala se udiveně holčička. Ani nečekala na odpověď a začala škemrat o svezení.

„Tak si sedni,“ vybídla ji Eleonora a pomaloučku s ní obletěla koupaliště. Teď už si jich všimly některé další děti a chtěly taky povozit.

Od té chvíle se Eleonora nezastavila. U její deky se vytvořila fronta a ona až do večera děti vozila na létající dece.

Domů dorazila jen o chlup dříve než její maminka. Naštěstí. Jinak by musela vysvětlovat, kde byla a co dělala, a Zinajda by jí další podobné výlety nejspíš zadržela.

Večer usnula Eleonora o dost dříve než obvykle. Po celém dni stráveném na koupališti byla totiž pořádně unavená.

Keříčku, otřes se!

V jedné chaloupce u lesa bydlela matka se dvěma dcerami. Každou ale vychovávala jinak. K Jarunce byla shovívavá, na Barunku byla přísná. Jarunce všechno odpustila, Barunce nic nedarovala. Jarunka dělala jen nepořádek a Barunka ho po ní musela uklízet. Barunka vařila a Jarunka jedla.

Bylo to hodně nespravedlivé, ale nikomu z nich to tak nepřišlo. Jinak to neuměly, jinak to neznaly.

Jednou v létě, bylo to v červenci, kolem jejich chaloupky prošel mládenec s košem plným borůvek. Když to Jarunka uviděla, prohlásila: „Já mám takovou chuť na borůvky!“

Barunka tušila, co bude následovat.

„Tak na co čekáš? Vezmi si koš a utíkej do lesa. Bez plného koše se nevracej!“ nařídila jí matka.

„Ale už je pozdě odpoledne,“ snažila se namítnout Barunka.

„No a co?“ odsekla otráveně starší sestra.

„Borůvky jsou maličké. Plný koš nenasbírám tak rychle. Ten mladík byl v lese jistě už od rána.“

„Nemudruj a běž! Výmluvami se jen okrádáš o čas,“ nařídila jí přísně matka a přidala jí ještě kyblík.

Barunce nezbylo nic jiného než poslechnout. Oblékla si dlouhou sukni a halenku s dlouhým rukávem, aby si chránila ruce a nohy před kopřivami a trny keřů, až se bude prodírat houštím.

S pláčem na krajíčku se s velkým košem v jedné ruce a kyblíkem ve druhé vydala do lesa. Dlouho na žádné borůvčí nenarazila. Nebe se pomalu chystalo ke spánku a Barunce začínalo být úzko. Co bude dělat celou noc v lese? Bez borůvek se vrátit nemůže. Posadila se na pařez a začala plakat.

„Jejda, už prší!“ ozvalo se pod ní.

Barunka vzhlédla k obloze. Co když bude navíc i pršet? To by jí scházelo. Nebe bylo ale bez mráčků. Naštěstí.



Teprve pak ji napadlo podívat se pod sebe. U pařezu stál malý skřítek v modrém kabátku. Barunce došlo, že její slzy mohly skřítkovi připadat jako dešťové kapky. Utřela si uslzené oči a pak se omluvila.

„To nic,“ odpověděl jí vlídně skřítek. „Jen jsem si myslel, že prší. A proč tak pláčeš?“

Barunka mu všechno popravdě vypověděla.

Skřítek začal tleskat a radostí poskakovat. Barunka z toho byla zmatená.

„Tak to jsi na pravém místě,“ řekl jí.

Barunka jen nechápavě pozvedla obočí.

„Jsem skřítek Borůvka. Mám na starosti všechny borůvky v celém lese.“

Barunka pookřála. „A poradíš mi, kde bych mohla do večera nasbírat plný košík a plný kyblík?“

Skřítek na Barunku mrkl a pobídl ji: „Pojď se mnou!“

Barunka ho následovala. Uprostřed zahrádky obehnané vysokým houštím rostl asi metr vysoký borůvkový

keřík, ale nebyla na něm jediná borůvka. Barunka opět posmutněla.

„Počkej, to se musí takhle!“ řekl skřítek a připravenou konvičkou keřík zalil. Pak pod něj nastavil Barunčin košík, pohladil ho a řekl: „Keříčku, otřes se!“

Najednou se na keříčku objevily modré kuličky, které se samy sypaly do košíku, až byl během chvíli plný.

„To je kouzelný keříček!“ vydechla obdivně Barunka. Pak se podívala na prázdný kyblík, ale netroufala si požádat o jeho naplnění.

Skřítek to ale pochopil. „Potřebujeme další vodu. Ne-daleko je lesní studánka.“

„Dojdu tam,“ nabídla se Barunka. Vzala kyblík a pospíchala směrem, který jí skřítek ukázal. Když se vrátila, přelila trochu vody do konvičky, aby ji měl skřítek nachystanou pro další borůvkové čarování. Potom zbytkem vody keříček zalila, nastavila pod něj kyblík a řekla: „Keříčku, otřes se!“

I tentokrát keříček přání vyplnil. Skřítek na Barunku s úsměvem dohlížel. Potěšilo ho, že myslela i na jeho konvičku.



„Mockrát děkuji,“ poděkovala Borůvkovi Barunka. Pak se rozloučila a pospíchala domů s vrchovatým košem v jedné ruce a plným kyblíkem ve druhé.

Matka s druhou dcerou se sice divily, že jejich přání Barunka vyplnila ještě před setměním, ale nevyptávaly se, jak to dokázala. Naštěstí. Skřítka Borůvku a jeho kouzelný keříček si Barunka ponechala jako své veliké tajemství.

Zachráněná chobotnička

Vojta se těšil na prázdniny. Celý rok už chodil do školy, tak si zasloužil dva měsíce prázdnin, stejně jako ostatní žáci a jejich učitelé.

„Letos bychom mohli jet k moři, co říkáte?“ zeptal se jednou odpoledne tatínek. Maminka i Vojta nadšeně souhlasili. U moře ještě nikdy nebyli.

„To budou bezva prázdniny!“ radoval se Vojta. Představoval si, jak budou asi vypadat všichni ti mořští živočichové, které znal jenom z knížek nebo z televize.

„Třeba se tam naučíš plavat,“ plánovala maminka.

Vojta přikývl. Vody se bál, a když byli na koupališti, pohyboval se vždycky jen tam, kde měl vodu do pasu, aby mohl stát na nohou.

Maminka, tatínek i Vojta se začali těšit na dny volna. Pustili se do velkých příprav. Tatínek v cestovní kanceláři zajistil zájezd, maminka nakoupila všechno potřebné a Vojta se ve škole snažil, aby měl hezké vysvědčení.

Konečně nastal toužebně očekávaný okamžik. Cesta jim utekla rychle, protože si v autě hráli slovní hry. Když dorazili na místo, sluníčko krásně hřálo a vzduch byl provoněný mořskou vodou. Jakmile se ubytovali, začal Vojta škemrat: „Půjdeme se hned podívat k moři?“

„To víš, že ano,“ ubezpečila ho maminka.

Vojta si tedy oblékl plavky a začal nafukovat míč, který mu maminka k moři koupila.

Na pláži bylo hodně lidí. Všichni měli deky nebo lehátka a slunečníky. Tatínek našel volné místečko, maminka tam rozprostřela deku a pak se všichni vydali do vody.

Vojta šel opatrně. Nohy se mu bořily do mokrého písku a vlnky mu pravidelně omývaly kotníky a potom lýtka. Tatínek se do vody rychle rozběhl a hned začal plavat. Maminka raději dohlížela na Vojtu.



Po chvíli si chtěli maminka s tatínkem lehnout na deku, ale Vojtovi se z vody nechtělo. Maminka mu tedy dovolila zůstat ve vodě, ale jen blízko u břehu, kde dosáhne nohama na dno.

Vojta si sedl do vody a hledal mušličky. Najednou nahmatal něco měkkého. Nejprve se polekal, ale zvědavost mu nedala. Podíval se pozorněji a všiml si chobotničky. Nevěděl, jestli na ni může sahat. Chobotnice znal jenom z knížek.

Když se podíval pozorněji, zjistil, že je zaklíněná mezi dvěma velikými kameny, které ležely ve vodě. Vojta věděl, že u moře se pravidelně střídá příliv a odliv. Kdyby hladina vody klesla, chobotnička by zůstala na suchu a mohla by umřít.

Vojtovi bylo jasné, že jí musí pomoci. Sebral veškerou svou sílu, aby jedním z kamenů aspoň kousek pohnul. Poprvé mu kámen vyklouzl z ruky, ale nevzdal se a zkusil to podruhé. Tentokrát se mu to povedlo. Chobotnička se zpod kamene vysoukala, zamávala Vojtovi svými chapadly a pak odplula.

„Vojto, z vody!“ zavolala maminka. Vojta poslušně přiběhl, posadil se na deku a pak rodičům vyprávěl o tom, jak zachránil malou chobotnici.

„A kdy se začneme učit plavat?“ zeptal se najednou tatínek.

Vojta jen pokrčil rameny.

„Tak jdeme na to!“ navrhl tatínek.

Když vstoupili do vody, už se jim nezdála tak studená jako poprvé.

„Polož se na záda a kopej nohama. Já tě budu zesponu podpírat,“ vysvětlil Vojtovi táta.

Vojta se bál, ale tatínek mu pomohl. Když Vojtu držel, vypadalo to slibně, ale jakmile ho pustil, Vojta padal ke dnu.

„Žádný učený z nebe nespádí,“ utěšoval ho tatínek, když viděl, že je z toho Vojta smutný.

Nevzdával se a zkoušel to dál. Když tatínek Vojtu za moment zase na zkoušku pustil, Vojta už plaval. Tajně mu pomáhala chobotnička, kterou zachránil. Trpělivě s ním trénovala plavání až do té chvíle, než se to skutečně naučil. Když od moře odjížděli, z Vojty neplavce byl najednou Vojta plavec. Nejen díky trpělivému tatínkovi, ale hlavně díky zachráněné chobotničce.

Prázdniny princezny Amálky

„Princezno, pospěšte si! Čeká vás hodina jízdy na koni!“ upozornila Amálku její chůva.

„Ale mně se nechce!“ protestovala princezna.

„Žádné odmlouvání!“ zlobila se na ni chůva a snažila se ji přimět k poslušnosti.

„To je ale hrozně nespravedlivé!“ nedala se princezna.

„Co je nespravedlivé, princezno?“ zeptala se nechápavě chůva.

„Ostatní děti mohou mít prázdniny, jen já se musím učit i v létě.“

„Ale vy jste princezna. Musíte být lepší než ostatní!“

„Já nechci být lepší! Já chci mít prázdniny!“ trvala na svém princezna.

„Tak dobrá,“ povzdechla si chůva, „uvidíme, co se s tím dá udělat.“

Amálka se pohodlně usadila do lenošky a koukala se z okna. Chůva zatím odešla za panem králem, aby ho seznámila s Amálčíným přáním.

Netrvalo dlouho a na dveře princezniny komnaty zaklepal sám pan král. Věděla, že je to on, protože klepal vždycky stejným způsobem. Jednou silně a dvakrát slaběji.



„Dále,“ vyzvala ho s úsměvem a na pohovce se posadila o něco způsobněji.

Když pan král vešel, hned se ho zeptala: „Co si přeješ, tatíčku?“

„Já? Snad co si přeješ ty, ne? Chůva mi prozradila, že bys chtěla mít prázdniny jako obyčejné děti.“

„Přesně tak! Proč by měly mít ostatní děti ve srovnání s princeznou něco navíc?“

„No, to je pravda,“ přikývl pan král. „Mám z tebe radost, děvče moje. Ty se ošidit nenecháš, vid’?“

„To tedy nenechám,“ přitakala princezna.

„Dobrá, budeš mít tedy celý červenec a celý srpen prázdniny jako děti v podzámčí. Hned po obědě se půjdeme podívat, co to obnáší.“

Amálka svého tatíčka krále radostně objala.

Odpoledne se opravdu vypravili do vsi pod zámkem. Když projížděli okolo domu, kde bylo na dvoře hodně dětí, nechal pan král zastavit kočár. Vystoupil a zamířil rovnou k nim.

Děti nevěděly, jak se mají zachovat. Živého pana krále takhle zblízka ještě nikdy neviděly, ale jejich maminka jim napověděla: „No tak, pozdravte přece!“

Děti téměř jednohlasně popřály dobrý den. Pan král přikývl a pak se jich začal vyptávat, co dělají o prázdninách. Kluci vyprávěli, že chodí chytat ryby, že na zahradě nebo v lese sbírají ovoce, ve vysoké trávě si hrají na schovávanou, večer pozorují na nebi hvězdy nebo si vyprávějí strašidelné příběhy. Děvčata prý pletou věnečky z lučního kvítí, pomáhají mamince s výrobou marmelády a pečením buchet, vyrábějí proutěné košíky, koupou se v rybníce a hrají si s panenkami, které si samy vyrobí z kukuřičných listů.

„Páni,“ povzdechla si nadšeně Amálka. „Tomu říkám prázdniny! Tohle všechno bych chtěla dělat taky!“

Pan král vrhl na Amálku vyděšený pohled. Panímáma se situaci snažila vyřešit: „Tak nám tady princeznu přes prázdniny nechte!“ navrhla panu králi.

„Budeme mít doma plinceznu!“ radovala se nejmladší Anežka, která ještě neuměla moc mluvit.

„To by bylo prima, kdybych tady mohla zůstat na prázdniny,“ zaradovala se princezna Amálka.

Pan král nakonec souhlasil, ale pod podmínkou, že spát bude doma. Když se podíval na malou chaloupku a přepočítal všechny děti, nedovedl si představit, jak se tam mohou všichni vejít.

„Ujednáno,“ souhlasila panímáma.

Hned druhého rána děti na princeznu čekaly před zámeckou bránou, aby ji odvedly do lesa na borůvky a potom k rybníku. Amálka se brzy se všemi skamarádila. Na zámku byla jen s dospělými, a s těmi je nuda. Tyhle prázdniny si Amálka opravdu užila. Jen je škoda, že tak rychle utekly. Než se nadála, bylo tady zářící a s ním školní povinnosti pro děti i pro ni. Tentokrát si ale nezoufala. Děti jí totiž slíbily, že ji příští prázdniny opět vezmou mezi sebe.



Pořádná podkova

Matyáš byl vyhlášený kovář. V jeho dílně se střídali zákazníci jeden za druhým. Práce měl víc než dost, a přesto nic neodbyl. Vždycky se snažil udělat své dílo poctivě. Díky tomu si udělal dobré jméno a jezdili za ním zákazníci z širokého a dalekého okolí. Uměl udělat ty nejlepší podkovy, které koňům padly jako ulité. S podkovami od Matyáše běhali jako o závod.

Bertram byl čert. Byl to ten nejzapálenější čert široko daleko. Byl pracovitý a svou práci miloval. S radostí nosil lidi do pekla. Dával si opravdu záležet, aby jich dopravil za den co nejvíc. Dokonce si vedl záznamy o počtech hříšníků, které peklu poskytl.

Jednoho dne se Bertram už počtvrté ocitl ve stejné vesnici. Hned ráno odnesl nepoctivého kupce, pak podomního zlodějíčka, v poledne si přišel pro hašteřivou a pomlouvačnou selku a teď chtěl pro peklo ukořistit dalšího člověka. Chvíli seděl na pařezu

na kraji lesa, prohlížel si své záznamy a nespokojeně kroutil hlavou. Zdálo se mu to pořád málo. V lese ale dobrou hodinu nepotkal ani živáčka. Pomyslel si, že je to mrhání časem. S takovou žádný rekord nepřekoná.

„Musím zajít někam, kde je pohromadě víc lidí. Tam se určitě nějaký hříšník najde.“

Vydal se tedy od lesa ke vsi. Šel pomalu a trochu při chůzi kulhal. Ono to není jen tak, chodit s botou na jedné noze a kopytem na druhé.

Když procházel kolem hospody, zaslechl hlučný hovor. To ho zaujalo. Podíval se dovnitř okénkem. Když viděl, že tam okolo stolů sedí spousta lidí, napadlo ho, že tohle je to správné místo. Vyšel po schodech a pak vstoupil do místnosti plné lidí. Posadil se na volné místo a bedlivě se okolo sebe rozhlížel. Špicoval uši, aby dobře slyšel, o čem si spolu lidé povídají.

„Včera jsem byl u kováře. Udělal všem mým koním nové podkovy. To byste měli vidět, jak rychle teď běhají,“ vyprávěl halasně jeden sedlák.

Původně chtěl Bertram načapat nějakého nepoctivce, ale tohle bylo lepší. Napadlo ho, že si nechá u kováře udělat podkovu na své kopyto, aby byl taky rychlejší.



Zrovna ve chvíli, kdy se k němu blížil hostinský, aby se ho zeptal, co si chce dát, vystřelil jako raketa. Zamířil rovnou ke kováři.

„Co si budete přát?“ zeptal se zvučným hlasem kovář. Jeho hlas byl stejně silný jako on sám.

„Podkovu,“ odpověděl čert.

Kovář Matyáš se kolem sebe nechápavě rozhlédl. Čekal, že zákazník přivede koně, kterého chce okovat, ale žádný tady nebyl.

„Podkovu?“ zeptal se pro jistotu Matyáš.

„Přesně tak,“ odpověděl s úsměvem čert a vystrčil nohu s kopytem.

Matyášovi hned došlo, že to bude nejspíš čert. Byl chlap jako hora, a tak se nelekl. Spíš ho něco napadlo.

„A jakou podkovu byste si přál?“ zeptal se kovář.

„Pořádnou!“ odpověděl čert a přitom přísně vztyčil prst.

Kovář se usmál a přikývl. Přesně tohle měl totiž v plánu. Zatímco čert seděl na židli a vyhříval se u ohniště, Matyáš se činil. Snažil se vyrobit podkovu, která by byla opravdu pořádná. Čert ho pozoroval a spokojeně pokyvoval hlavou. Když viděl, jak velkou podkovu pro něj Matyáš připravoval, byl doslova nadšený.

„Už to bude?“ zeptal se netrpělivě. Nemohl se dočkat, až bude se svou novou podkovou rychle běhat za hříšníky.

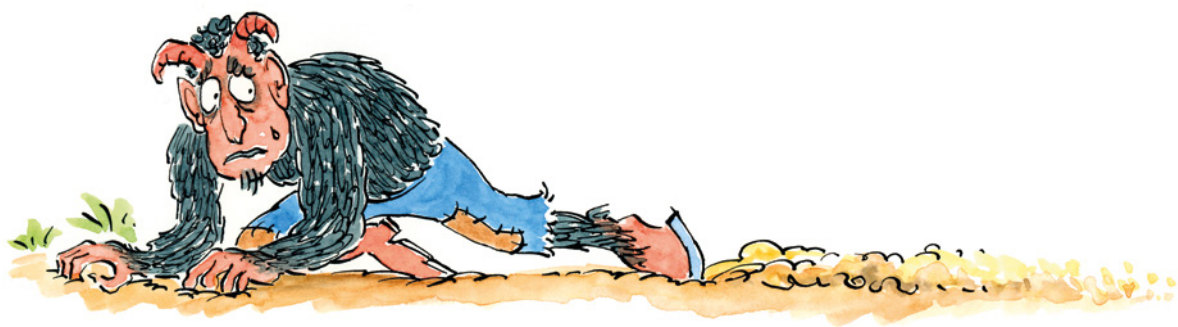
„Ještě to přeměřím a bude to,“ ujišťoval čerta Matyáš.

Bertram ochotně nastavil kopyto a kovář mu podkovu přiměřil. Padla jako ulitá. Jen byla mnohem větší než všechny podkovy, které doposud ukoval.

„Na co čekáš? Tak mi ji tam připevni,“ rozčiloval se čert.

Matyáš podkovu ochotně upevnil. Čert se nezdržoval s placením a chtěl rychle zmizet. Podkova byla opravdu poctivá. Tak těžká, že ji skoro nemohl uzvednout. Zpočátku si myslel, že si musí jen zvyknout, ale po pár minutách byl celý zpocený. Podkova ho tížila. Vůbec ho nezrychlila, jak si od toho sliboval. Spíš naopak. Chtěl si ji sundat, ale nešlo to. Do pekla se doplazil až pozdě večer a úplně vyčerpaný.

Díky Matyášovi už horlivého čerta Bertrama nikdy nikdo neviděl. Do pekla už nikoho nedopravil, protože před ním každý utekl.



Ptáčátka

Filip s Alenkou jezdili každé letní prázdniny na chatu. Přes školní rok na to nebyl čas, protože chatu měli daleko.

„Tady je božský klid,“ pochvaloval si tatínek.

„A jak to tu hezky voní,“ libovala si maminka.

Jejich chata byla pod lesem a v lese to vždycky moc hezky voní.

Nejprve museli chatu uklidit. Bylo potřeba vymést pavučiny a prach, který se za celý rok usadil na nábytku. Maminka vyvětrala peřiny a pak je čistě povlékla. Tatínek zkontroloval sklep a děti se proběhly po zahradě. Chtěly zjistit, jestli je všechno stejné jako před rokem.

„Podívej, Alenko,“ upozornil sestru Filip.

„Co je?“ divila se Alenka. Pak se ale podívala směrem, kterým Filip ukazoval. Na trámu pod střechou jejich malé dřevěné chaty si udělali hnízdo ptácci. A dokonce bylo slyšet tichoučké pípání.

„Asi jsou tam mládátka,“ řekla Alenka.

„A maminka jim nese večeri,“ dodal Filip.

Opravdu se k hnízdu blížil pták, který nesl v zobáčku červíka nebo malou žížalku. V tu ránu se ptácci v hnízdě rozezpívali. Natahovali krky s otevřenými zobáčky a každý z nich se dožadoval sousta jako první.

„Teď jsou krásně vidět,“ upozornila bratra Alenka.

„Jsou tři,“ spočítal je honem Filip.

„Večeře!“ ozvalo se najednou z otevřeného okna kuchyně. Maminka všechny svolávala ke stolu.

Alenka s Filipem se okamžitě rozeběhli do chaty a tatínek se taky nenechal dlouho pobízet. U večeře děti rodičům vyprávěly, co viděly.

„Celý rok jsme tady nebyli. Měli tady klid, a tak si postavili hnízdo zrovna u nás,“ přemítal tatínek.

„Určitě se jim to tady líbilo, protože to tu máme hezké,“ dodala Alenka.

„Teď se ale musíme chovat tiše, abychom je zbytečně nevyplašili,“ připomněla maminka.

Všichni souhlasně pokyvovali hlavou a hned po večeři se šli společně na ptáčátka v hnízdě podívat.

První noc na chatě byla skvělá. Všichni si přispali, protože na horách u lesa je báječný klid a tma. Nikde nesvítí světla a nehlučí hlasitá hudba od sousedů.

Hned po snídani se Filip s Alenkou zašli podívat na ptáčátka. Se zakloněnými hlavami se snažili zahlédnout jejich hlavičky vykukující z hnízda. Pak se ale Alenka podívala pod nohy a zděsila se.

„Filipe, jeden ptáček z hnízda vypadl!“

Filip se podíval do trávy a uviděl tam malé ptáčátko, které se sotva drželo na nohou.

„Ještě neumí létat,“ zhodnotila Alenka.

„Je dobře, že táta ještě nesekal trávu. To mu nejspíš zachránilo život,“ řekl Filip.

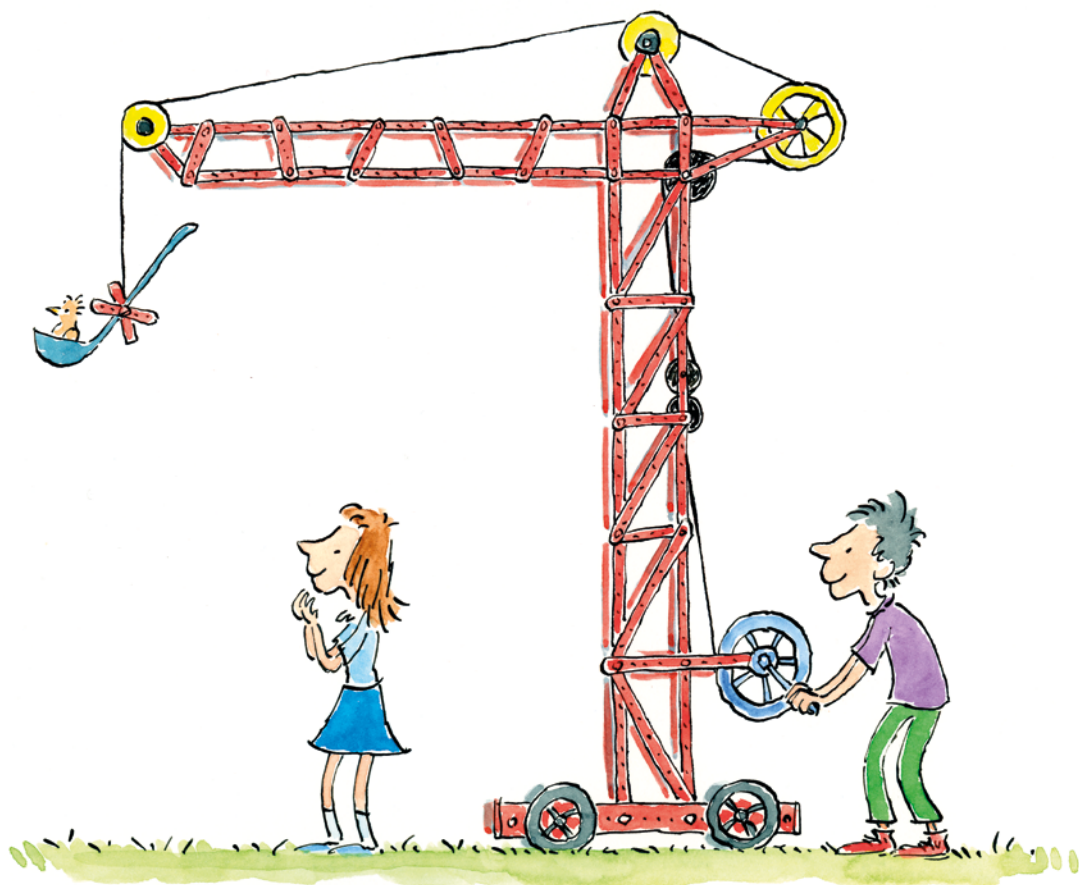
Alenka se chystala vzít ptáčátko do náruče, ale bratr ji zastavil: „Nemůžeš na něj sahat!“

„Proč ne?“ divila se Alenka.

„Maminka by ho pak nechtěla. Takhle to funguje u všech zvířat,“ vysvětlil jí Filip.

„Co budeme dělat?“ zeptala se zoufalá Alenka.

„Neboj, něco vymyslíme,“ ujistil ji starší bratr. Alenka mu věřila, protože Filip si vždy dokázal poradit.



Po chvílce přemýšlení zaběhl Filip do jejich pokoje a vytáhl starou stavebnici, ze které jako malý skládal všelijaké stroje. „Postavím jeřáb,“ vysvětlil Alence, „a tím ho dopravíme zpátky do hnízda.“

„Ty jsi ten nejlepší bratr na světě,“ usmála se na Filipa Alenka a pak už se jen tiše dívala, jak skládá jednotlivé díly jeřábu s dlouhatánským ramenem.

Asi za dvě hodiny byl hotov. Nejprve jeřáb vyzkoušeli na pingpongovém míčku. Chtěli mít jistotu, že opravdu funguje. Pak ho přemístili pod hnízdo. Lopatkou nabrali ptáčka do naběračky na konci jeřábu. Tu si půjčili od maminky z kuchyně. Pak začal Filip kladkou zvedat rameno do výšky. Alenka ani nedýchala. Bála se, aby ptáček nevypadl znovu.

Když byla lžíce nad hnízdem, Filip ji opatrně vyklopil.

„Povedlo se!“ radovala se Alenka. I Filip byl rád, že ptáčka zachránili.

Každý den pak chodili ptáčky kontrolovat. Jeřáb nechal pro jistotu v pohotovosti, ale naštěstí ho už nebylo potřeba. Na konci prázdnin pak byli svědky toho, jak ptáček z hnízda poprvé sami vylétli. Díky Alence a Filipovi všichni tři.

Malý domeček

Léto bylo v plném proudu a myška Bedřiška s myšákem Jindrou měli před svatbou.

„A kde budeme bydlet?“ zeptala se Bedřiška.

„Neboj se, najdeme si nějaký hezký domeček.“

„A co když žádný nenajdeme?“ strachovala se Bedřiška.

„Tak nějaký postavím,“ uklidňoval ji Jindra.

Pak spolu několik dní chodili po louce i po lese a hledali nějaké bydlení. Žádný z domečků se jim moc nezamlouval. Jeden neměl střechu, další neměl okna, jiný byl moc starý. Z jednoho ale byli nadšení oba.

„Tenhle se mi líbí,“ rozplývala se Bedřiška, když stáli před krásným domečkem postaveným mezi lipovými kořeny.

Jindra se taky spokojeně usmíval, ale bylo mu jasné, že tady už někdo bydlí. Zaklepal na dvířka a otevřel mu rejsek.

„Co chcete?“ zeptal se přísně.

„Není tento dům na prodej?“ zeptala se odvázně Bedřiška a snažila se u toho co nejvíce usmívat.

„Vidíte, že není!“ odsekl nabroušeně překvapený rejsek a zabouchl za sebou dveře.

„Škoda,“ odtušila myška se slzami na krajíčku, „ten by se mi líbil.“

Jindra byl zamilovaný. Pro svou Bedřišku by udělal cokoli na světě, a tak navrhl, že jí podobný domeček postaví.

„Ty jsi zlatíčko!“ zaradovala se Bedřiška. Hned svého myšáka objala a dala mu pusku na čumáček.

Jindra se tetelil štěstím.

Bedřiška vybrala krásné místo a Jindra se pustil do práce. Byl šikovný, ale na práci byl sám, a tak mu to nešlo tak rychle, jak by si Bedřiška přála.



Nakonec se mu podařilo domeček dokončit. Byl opravdu krásný.

Když ho Bedřiška poprvé uviděla, moc se jí líbil. Jindra ji vzal na první prohlídku. Vevnitř byl domeček zatím prázdný. Bedřiška hned plánovala, kde bude stát postel, kde stoleček se židlemi a kde bude pokojíček pro myšátka. Pak se najednou zarazila a vyhrkla: „A není ten domeček moc malý?“

Jindra zavrtěl hlavou. „Pro nás je tak akorát, neboj se!“

„Mně se ale zdá moc malý!“ trvala si na svém Bedřiška.

Jindra byl smutný. Čekal, že udělá Bedřišce radost, ale jí se domeček zdál moc malý. Podle něj vůbec nebyl malý.

Když svůj domeček zabydleli, mohla se konat myší svatba. Bedřiška s Jindrou si řekli své ano a pak pozvali všechny svatební hosty do svého domečku k pohostění.

„Domeček je moc malý. Všichni se sem nevejdou,“ pošeptala Bedřiška Jindrovi.

On jen mávl rukou a zval všechny dál. Za chvíli byl domeček plný myší. Vešli se tam všichni, kteří byli pozvaní. Jedlo se, pilo a hodovalo. Večer se začali hosté pomalu rozcházet. V domečku bylo najednou mnohem více místa a Bedřiška byla čím dál spokojenější.

Když v jejich novém domečku zůstala s Jindrou sama, s úsměvem prohlásila: „Podívej se, jak je ten náš domeček najednou veliký. Děkuji ti, Jindro!“

Jindra Bedřišku objal a pak už se spolu těšili na malá myšátka. Bylo jim jasné, že se jich do domečku vejde opravdu hodně.

Barevnásci

Natálka seděla na zahradě a nevěděla, co má dělat. Byly letní prázdniny. Školka byla zavřená, a tak trávila léto s maminkou doma.

„Já se nudím,“ postěžovala si mamince, která přišla na zahradu zalít kytičky.

„Tak si prohlédni nějakou knížku,“ navrhla maminka. Natálka ještě neuměla sama číst. Poznala sice některá písmenka, ale to bylo ke čtení málo. Prohlížela si proto obrázky a vymýšlela si k nim vlastní příběhy.

„Všechny obrázky už znám zpaměti,“ odsekla Natálka otráveně.

„Tak si hraj s míčem!“

„Samotnou mě to nebaví,“ odpověděla Natálka a sedla si na trávník.

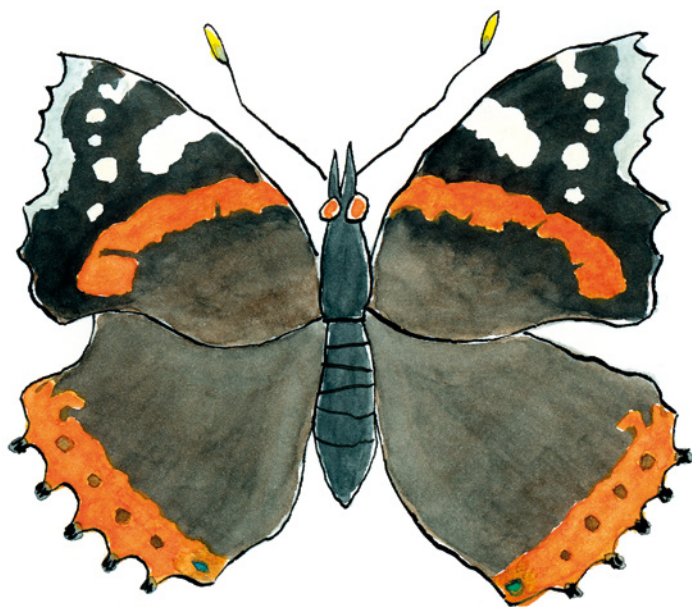
Vtom kolem ní proletěl motýlek.

„Viděla jsi toho motýlka?“ zeptala se maminka, aby trochu rozptýlila Natálčiny chmury. „To byla babočka admirál.“

„Babička?“ divila se Natálka, která se přeslechla.

Maminku to rozesmálo. „Babočka,“ zopakovala zřetelně. „Je to krásný motýl. Mohla bys ho třeba namalovat. Donesu ti papíry a barvičky a můžeš se hned pustit do malování.“

Natálka nadšeně souhlasila. Konečně se našlo něco, čím zažene nudu.



Když jí maminka nachystala všechno potřebné a usadila ji ke stolu v altánu, odešla vařit oběd. Natálce to nevadilo. Malovat barvičkami už uměla, protože to často dělávali ve školce.

Namočila si štětec do barvy a pak udělala první tah. Nejprve namalovala tělíčko a pak se pustila do křídel. Vykroužila krásné obloučky, které byly na obou stranách skoro stejně velké. Teď měla přijít ta nejzábavnější práce. Vybarvení křidélka.

Aby to udělala správně, potřebovala si nejprve nějakého motýlka prohlédnout zblízka. Žádný ale kolem neletěl. Vstala tedy od stolu a vydala se na procházku po zahradě. Hlavně se procházela kolem záhonů s rozkvetlými květinami. Jednoho motýlka opravdu zahlédla, ale než si ho stačila pořádně prohlédnout, uletěl přes plot k sousedům.

„Mami,“ zavolala Natálka na maminku, „on mi uletěl!“

„Kdo ti uletěl?“ zeptala se maminka, která vyběhla na zahradu přímo z kuchyně. V jedné ruce držela vařečku a ve druhé utěrku.

„Chci namalovat motýlka, ale on mi uletěl!“ postěžovala si.

Maminka měla moc práce s vařením, a tak navrhla: „Tak na něho zavolej.“

Natálka tedy začala motýlky lákat: „Motýlku, přileť!“ Žádný z nich ale na její volání neslyšel. Smutně odešla zpátky do altánu a rozhodla se, že svému motýlkovi namaluje křídla tak, jak se jí líbí. Vybírala ty nejhezčí barvičky. Červenou, žlutou, modrou nebo zelenou.

Byla tak zabraná do práce, že si ani nevšimla, jak kolem ní poletuje motýlek. Byl to bělásek zelný. Jeho křídélka nebyla barevná, jen čistě bílá. Sedl si na bílý papír a zrovna v tu chvíli ho Natálka přetřela štětcem s barvou. Všimla si ho, až když se vznesl do vzduchu. Najednou byl pestrobarevný, ale pod ním zůstalo bílé místečko. Než ho Natálka vymalovala, přiletělo mnoho dalších bělásků. Poletovali kolem Natálky a snažili se křídélky dotknout jejího štětce.

„Vy chcete nabarvit křídélka?“ zeptala se. Motýlci přikyvovali nebo souhlasně mávali křídélky, a tak jim Natálka s radostí začala na křídélka malovat pestré vzory. Tohle se líbilo motýlům i Natálce. Z bělásků vyráběla barevňásky.

Až v létě uvidíte nějakého motýlka, dobře si ho prohlédněte, třeba to bude jeden z nich.

Záhada modrého toboganu

Voda stříkala, děti se smály a dováděly. Na koupališti to vypadalo jako každé jiné léto. I Lenka, Lucka, Kuba, Jenda, Lukáš a spousta dalších dětí si koupání užívali.

„Sjedeme si skluzavku?“ navrhl Lukáš.

Lenka, Lucka, Kuba a Jenda seděli na dece a hráli karty.

„Počkej chvílku, zrovna vyhrávám,“ ohradil se Jenda.

„No jo!“ odušil neochotně Lukáš a posadil se za Jendu, aby mu mohl koukat do karet a vidět výhru v přímém přenosu.

Když Jenda opravdu vyhrál, nechali karty na dece a rozeběhli se ke skluzavce. Závodili, kdo tam bude první. Zvítězil Kuba. Vyběhl po schodech a pak se sklouzl,

až to stříklo. Za ním si vystáli frontu i ostatní. Jako poslední jela na skluzavce Lucka. Když na schodech čekala, až na ni přijde řada, rozhlížela se po okolních atrakcích. Všimla si i dlouhého několikrát zatočeného toboganu. Zarazilo ji, že nahoře do něj skočilo mnohem více lidí, než dole vyplavalo. Připadalo jí to divné. Schválně se zaměřila na kluka v zelených plavkách. Než zmizel v modrém toboganu, byla už na řadě.

„Nezdržuj!“ postrčil ji cizí malý kluk, který stál za ní. Musela se sklouznout, a tak ztratila kluka v zelených plavkách na toboganu z dohledu.

Ostatní kamarádi už na ni čekali.



„A teď jdeme na tobogan!“ zavelel nadšeně Lukáš.

„Počkejte,“ zastavila ho Lucka. „Viděla jsem něco podivného.“

„Co?“ vyděsila se Lenka.

Lukáš netrpělivě pozdvihl obočí. Čekal, že to bude jen nějaká holčičí pitomost, ale když začala povídat o tom, že se v toboganu ztrácejí lidé, zpozorněl. Vypadá to, že se před nimi rýsuje dobrodružství.

„Tak to by se ale mělo vypátrat!“ řekl nakonec Lukáš a ostatní souhlasili.

„Musíme najít toho kluka v zelených plavkách,“ navrhl Lucka. Pak ostatním popsala, jak vypadal. Prohledali celé koupaliště. Našli pár kluků, kteří měli zelené plavky, ale když je pak ukázali Lucce, nebyl to ani jeden z nich.

„Určitě taky zmizel. Musíme ho zachránit,“ zavelela Lucka.

„Mám tu potápěčské brýle,“ řekl Kuba a hned si je běžel nasadit. Ostatní pospíchali k bazénku, do kterého ústily tobogany.

Když se Kuba s brýlemi potopil, aby to tam důkladně prozkoumal, Lenka, Lucka, Lukáš i Jenda netrpělivě čekali, až se zase vynoří.

„Ve dně je nějaká divná díra,“ ohlásil jim.

„To je ono!“ zaradovala se Lucka. „Určitě zmizeli tam! Musíme je zachránit!“

Kuba, který byl největší sportovec, nejlepší plavec, a navíc měl s sebou plavecké brýle, se nabídl, že to prozkoumá. Pořádně se nadechl a pak se do díry potopil.

„Neměli bychom raději zavolat plavčíka?“ strachovala se Lenka.

Kuba zatím dírou proplaval až do nedalekého rybníka. Honem vyplaval na hladinu, aby se mohl znovu pořádně nadechnout. Potopil se znovu, a údivem málem otevřel pusou. V rybníce byl opravdový vodník a snažil se chycené lidi nacpat do hrnečků s pokličkami. Moc se mu to nedařilo, protože se vzpouzeli a neustále vyplouvali nad hladinu, aby se nadechli.

„No tohle!“ divil se Kuba. Hned mu bylo jasné, že musí zasáhnout.

Na kraji rybníka seděl rybář, který měl oči jen pro své pruty a ulovené ryby. Ničeho zvláštního si nevšiml.

„Potřeboval bych vaše oblečení,“ řekl Kuba naléhavě hned poté, co pozdravil.

Rybář si ho chvíli nechápavě prohlížel, ale pak sáhl do batohu a řekl: „Tady mám něco náhradního, tak si to vezmi!“



Kuba poděkoval a utíkal s tím do rákosí. Nechtěl se obléknout, ale vycpal kalhoty i triko rákosím a vyrobil něco na způsob strašáka do zelí. Byla to návnada na vodníka. Hodil figurínu do rybníka a pak se potopil, aby zachránil všechny, kteří zatím bojovali o život.

Jeho plán vyšel dokonale. Zatímco se vodník snažil ulovit panáka rákosníka, Kuba všechny zachránil. I kluka v zelených plavkách, o kterém Lucka mluvila. Když byli všichni díky Kubovi živí a zdraví na břehu rybníka, objevil se ve vodě i plavčík z koupaliště, kterého děti přivolaly na pomoc. Kuba k němu doplaval a všechno mu vylíčil. Ostatní zachránění Kubova slova jen potvrdili.

„Musíme tu díru okamžitě ucpat!“ řekl plavčík zamýšleně.

Stejnou cestou přes díru se nikdo z nich vracet nechtěl, tak si to na koupališti raději obešli pěšky.

Díra byla zalitá betonem a okolo rybníka se objevily cedule s nápisem POZOR VODNÍK, KOUPÁNÍ ZAKÁZANO!

A tak už se díky všímavé Luce a odvážnému Kubovi na toboganu nikdo nikdy neztratil.

Čekání na dinosaura

Martin přišel ze školy s parádním vysvědčením.

„Gratuluji,“ pochválil ho tatínek. „A co by sis za to přál?“ zeptal se pak.

Protože začaly prázdniny, měl Martin taky prázdninové přání. Chtěl by mít na zahradě svůj malý domeček. „Něco jako mají myslivci,“ dodal zasněně. Maminka se podívala na tatínka a tatínek na maminku. Tohle nečekali.

„No,“ začal opatrně tatínek, „je to sice trochu náročnější přání, ale proč ne?“

„A nemohl by ten domeček stát na chatě?“ zeptala se maminka. Měla strach, aby nepřišla o své záhony s rajčaty, okurkami a salátem.

„Jo, to by bylo úplně nejlepší!“ zaradoval se Martin.

Tatínek zatím přemýšlel, jak, kde a z čeho by domeček postavil. Do večera si kreslil plánky a Martin mu radil, jak by měl domeček vypadat.

Všichni se těšili, až odjedou na chatu. Tatínek si ještě před odjezdem udělal nákupy hřebíků a potřebného nářadí.

Když dorazili, maminka se pustila do práce uvnitř chaty a tatínek s Martinem dávali dohromady všechno potřebné na stavbu domečku. Celé tři dny spolu řezali dřevo a zatloukali hřebíky, ale výsledek stál za to.

„To je super!“ radoval se Martin, když byl domeček hotový. Stál na vysokých nožkách, měl okýnka i střechu, dřevěné schůdky a prostor pod domečkem byl taky báječný. Byla tam dřevěná lavička.

„To se vám opravdu povedlo,“ pochválila je maminka.

Další dny trávil Martin hlavně ve svém novém domečku. Dokonce tam směl jednu noc přespat. A úplně nejlepší bylo, když přijel Míša. Měli chatu jen kousek dál od té jejich. Když se tam kluci potkali, vždycky si spolu hráli.



I Míša byl z Martinova domečku nadšený. Scházeli se už jenom v něm. Hráli stolní hry nebo si jen tak povídali.

„Jediná nevýhoda je, že ta prkna jsou moc tvrdá,“ posteskl si Martin. „Chtělo by to polštáře.“

„Mám lepší nápad,“ řekl Míša. „Soused pokosil louku a právě suší seno pro králíky. Poprosím ho, aby nám trochu dal.“

„Bezva,“ zaradoval se Martin a pak oba upalovali pro trochu sena.

Když podlahu domečku vystlali měkkým senem, navíc to tam hezky vonělo. Jako na louce.

Druhého dne se ale stalo něco zvláštního. V jejich domečku, přesně uprostřed, leželo vejce.

„Co to je?“ divil se Míša.

„Vajíčko,“ odpověděl Martin.

„To vidím taky, ale komu patří?“

„Asi si to tu nějaký pták spletl s hnízdem,“ přišel s možným vysvětlením Martin.

„To by teda bylo obří hnízdo,“ namítal Míša. Pak ale řekl něco, co Martina zaujalo: „Co když to tady nechal nějaký dinosaur?“

„Zbláznil ses?“ zapochyboval Martin a zatukal si na čelo. Pro jistotu si ale zašel pro knihu o dinosaurech, aby ji mohli s Míšou prostudovat.

Celou dobu vajíčko opatrovali, zahřívali a s napětím čekali, co se z něj vyklube. Nakonec se dočkali.

„Má to křídla,“ oznámil Martin.

„Tak to bude pterodaktyl. To byl okřídlený dinosaur,“ prohlásil nadšeně Míša.

„Na dinosaura je to ale moc malé, nezdá se ti?“

„Ale normální ptáci mají peří, tohle má jenom kůži, tak to je určitě dinosaur,“ trval si na svém Míša a byl nadšením bez sebe. Staral se o něj jako o vlastní miminko. Nosil mu žížaly a drobečky od snídaně.

Za pár dní ale jejich malému dinosaurovi narostlo peří a za dalších pár dní začal vydávat první zvuky. Místo strašlivého řvaní se jejich domečkem neslo známé KU-KU. Teprve teď bylo všechno jasné. Jejich dinosaur nebyl žádný dinosaur, ale obyčejná kukačka. Míša byl nejprve trochu zklamaný, ale pak se tomu spolu s Martinem od srdce zasmáli.



Jak slunce hledalo svůj stín

V parném letním dni každý hledal kousek stínu. Sluníčko vesele svítilo a přitom sledovalo, co se děje na zemi. Nejprve se lidé usmívali a nastavovali své tváře sluníčku, aby je trochu opálilo. Po pár horkých dnech už se ale začali schovávat. Většinou si našli nějaký stín. Ukryvali se ve stínu slunečníku, domů nebo stromů.

Sluníčku se líbilo dívat se na stíny všech věcí. Všimlo si, že se stíny během dne mění. Někdy jsou delší, jindy krátké, ale pokaždé mají stejný tvar jako jejich majitelé.

„Jaký je asi můj stín?“ napadlo najednou sluníčko. Rozhlíželo se kolem sebe. Když se podívalo na dřevěný plot, uvidělo stín plotu. Když si prohlédlo lavičku, spatřilo stín lavičky. Nakouklo pod lavičku, ale ani tam jeho stín nebyl. Ležely tam jen stíny kamínků a stébel trávy.

„Kde jen může být?“ divilo se sluníčko. Nešlo mu na rozum, že všichni mají svůj stín, jen ono ne.

„Tak to bych se na to podívalo!“ řeklo sluníčko a zvědavostí se rozpálilo skoro doběla.

Zatímco se lidé potili a chladili studenou vodou, sluníčko si vzalo na záda batůžek a vydalo se do světa. Z výšky vidělo, že skoro všichni lidé jsou na koupališti. Zamířilo tam taky. Chvíli se dívalo, jak lidé plavou a potápějí se pod vodu. Hned ho napadlo, že by jeho stín mohl být schovaný pod vodou. Počkalo, až bude ve vodě trochu více místa, a pak tam skočilo. Ve vodě to zasyčelo. Lidé začali křičet a honem vyskakovali z vody ven.

Sluníčko vodu tak ohřálo, že během chvílky začala bublat. Stejně jako když se vaří voda na čaj. Lidé nevěřícně zírali na to, jak se voda před jejich očima z koupaliště vypařuje. Nakonec tam nezbyla ani kapička. Sluníčko trochu posmutnělo, protože ať se rozhlíželo, jak chtělo, žádný stín nevidělo.

„Já to nevzdám!“ povzbuzovalo samo sebe. Putovalo tedy dál. Když se z koupaliště přemístilo do města, padla mu do oka dlouhá řada lidí. Stáli ve frontě na tu nejlepší točenou zmrzlinu. Těšili se na sladkou

a studenou pochoutku, ale sluníčko jim jejich plány překazilo. Sotva nakouklo do cukrárny, zmrzlina se roztekla. Ani v přístroji, kterým se zmrzlina plní do kornoutků, nevydržela v tuhém stavu. Děti byly nešťastné. Některé se dokonce rozplakaly. Sluníčko vidělo stíny všech dětí, všech kornoutků i pohárů na zmrzlinu, ale svůj stín tam opět nenašlo. Rozesmutnilo ho to tak moc, že ztratilo svůj dřívější žár. Když pak zašlo ještě do mrazíren a fotoateliéru, kde v temné komoře vyvolávali filmy, nadělalo víc škody než užitku. A opět bez výsledku.

Sluníčko se rozplakalo. Už nehřálo jako dřív. Lidé se přestali potit a zase se usmívali. Jenže sluníčku do smíchu nebylo. Všichni mají svůj stín, jen ono ne.

Jarmilka byla holčička, která ráda četla knížky a hodně si toho pamatovala. Zнала spoustu věcí. O přírodě, o rostlinách, zvířatech i věcech okolo. Když si vyšla na procházku do parku, aby mohla pozorovat ptáky, všimla si sluníčka, které smutně sedělo uprostřed parku. Bylo smutkem vychladlé a nehřálo tolik jako na obloze, ale stále kolem něj bylo horko víc než dost.

„Proč smutníš?“ zeptala se sluníčka, když si všimla, jak je skleslé.



Sluníčko se nenechalo pobízet a Jarmilce povědělo, jak všude hledalo svůj stín, ale nikde ho nenašlo.

Jarmilka se zamyslela a pak řekla: „Jen díky tobě jsou vidět stíny všech věcí. Jenom ty jediné umíš svítit víc než všechno na světě. Ty svůj stín neuvidíš. Jedině že by se našla další veliká hvězda, která by na tebe svítila. Ale jestli chceš, tak ti nakreslím, jak by vypadal tvůj stín.“

Sluníčko zamyšleně poslouchalo a pak řeklo: „To by bylo prima.“

Jarmilka uměla také kreslit, a tak si s sebou na procházku vzala i blok a pastelky. Vytáhla je z batůžku a pustila se do kreslení.

Během chvilky měla hotový stínový obrázek sluníčka. Byla to jen veliká černá koule, ale na vybarvování si dala záležet.

„Jé, to je hezké! Konečně vím, jaký mám stín. Jsem pěkně kulatoučké,“ pochvalovalo si sluníčko. Pak Jarmilce poděkovalo a s Jarmilčiným obrázkem celé usměvavé vystoupalo zpátky na oblohu.

Zahradní strašidlo

„Co byste řekli malému výletu?“ zeptala se maminka.

Viktorka byla okamžitě nadšená.

„A kam?“ zeptal se Dalibor, Viktorčin starší bratr.

„Třeba na nějaký starý hrad,“ navrhl tatínek.

„Jo, jupí,“ radovala se Viktorka.

„Ale jenom tam, kde mají nějaké strašidlo,“ prohlásil Dalibor. Udělal to schválně, aby Viktorku postrašil. Jako starší bratr ji v jednom kuse škádlil. Viktorka si už ale zvykla a nenechala se vyvést z míry. Dalibor čekal, že bude vyvádět, ale ona se jen usmívala a nadšeně přikyvovala.

Tatínek tedy začal hledat hrady se strašidly. Nebylo jich málo. Skoro na každém z nich nějaké strašidlo měli.

Konečně nadešel ten toužebně očekávaný den. Prázdniny byly v plném proudu a děti vděčné za každé povyražení. Na hradě moc návštěvníků neuvítali. V parném letním dni se nejspíš chladili na koupališti.

„Je tu prima chládek,“ prohlásila Viktorka. Měla pravdu. Tlusté zdi starého hradu dovnitř moc tepla nepustily.

Protože byli skoro sami, nemuseli procházet hradem s průvodcem. Mohli si ho prohlédnout úplně sami.

„Vůbec si nedovedu představit, jak tady ty princezny žily,“ štěbetala Viktorka, zatímco si Dalibor s tatínkem prohlíželi vystavené zbraně a rytířské brnění.

„A kde je to strašidlo?“ zeptala se Viktorka.

„Tak se ho zeptej, kde je,“ popíchl Viktorku Dalibor.

Viktorka to vzala vážně. Nadechla se a z plných plic se zeptala: „Strašidlo, kde jsi?“

Najednou sklaplo hledí na starém brnění. Všichni se polekaně podívali tím směrem. Vzápětí se sama od sebe posunula váza na dřevěném příborníku a jen o chvíli později se rozhoupal křišťálový lustr.



„Co to bylo?“ zeptala se maminka a pro jistotu se chytila tatínka za ruku.

„Asi je tu to strašidlo,“ odpověděla s klidem Viktorka. Tak moc si přála strašidlo vidět na vlastní oči, že se jí to podařilo. Strašidlo stálo hned vedle ní. Maminka s tatínkem, ani Dalibor, ho ale vidět nemohli.

„Ahoj,“ pozdravila strašidlo.

Strašidlo jí zdvořile odpovědělo. Pak si spolu začali povídat. Všichni si mysleli, že je to zase jen jeden

z Viktorčiných výmyslů, a tak ji nechali být a dál se věnovali prohlídce hradu.

Viktorka se dozvěděla, že je to hradní strašidlo a že se tady na hradě hrozně nudí. V zimě tu není ani živáček, protože je hrad zavřený, a v létě to není o moc lepší. A taky bylo rádo, že ho Viktorka vidí a vůbec se nebojí.

„Viky, pojď už, ať se tady neztratíš!“ napomenula dcerku maminka.

„Už jdu,“ odpověděla mamince Viktorka. Pak se zeptala strašidla: „Nechceš se mnou domů?“

„Já jsem strašidlo hradní, ne domácí,“ odpovědělo smutně strašidlo.

Viktorka si ale věděla rady: „Můžeš být u nás na zahradě. Pak z tebe bude strašidlo zahradní. To je skoro to samé.“

Strašidlo se na chvíli zamyslelo, ale pak souhlasilo. Je stokrát lepší být Viktorčino strašidlo zahradní než se nudit jako strašidlo hradní.

Strašidlo vklouzlo k Viktorce do batůžku a o víc se nestaralo.

Když dorazili domů, vypustila strašidlo na zahradě. „Tady teď budeš bydlet,“ řekla Viktorka a otevřela dveře do kůlny s náradím.

„Jé,“ vydechlo obdivně strašidlo. Moc se mu tam líbilo, a tak začalo strašit. Ale užitečně. Když do kůlny zamířil tatínek s plnou náručí náradí, otevřelo mu dveře. Když maminka hledala velikou zavařovací sklenici, pošouplo ji na polici, aby si jí všimla. A když se jednou do kůlny chtěli vloupat zloději, dal jim pěkně za vyučenou. Ještě teď se nejspíš někde klepou strachy.

A tak se díky odvážné Viktorce stalo z hradního strašidla strašidlo zahradní.



Jahodová marmeláda

Na začátku léta bylo opravdu krásně. Ve dne svítilo sluníčko a v noci pršelo, takže měly rostlinky dostatek vláhy. I jahodám se dařilo. Byly krásné, šťavnaté a na první pohled slibovaly sladké pochutnání.

Jednou večer, když se děti seběhly domů na večeri a sluníčko zapadlo za hory, objevila se na zahradě malinká víla. Byla jen o trochu větší než veliký motýl. Někdo by si ji dokonce mohl s motýlem i splést. Vyletěla si jen tak, aby se potěšila pohledem na rozkvetlé zahrady.

Na zahradě u Karolínky, Šimona a Tomíka se jí líbilo nejvíce. Jejich maminka se o zahrádku pečlivě starala, a tak byla opravdu krásná.

Víla se zastavila na velikých květech pivoněk, které kvetly hned vedle záhonu s jahodami. Zhluboka se

nadechla, aby si na cestu nabrala pivoňkovou vůni, když tu se před ní objevil obrovský pes. Byl to Bert. Od rána do večera si hrál s dětmi a od večera do rána hlídal dům a zahradu. Když si vílu všiml, hned se běžel podívat, co tady pohledává. Objevil se znenadání, a tak není divu, že vílu polekal. Prudce sebou trhla a pak vyletěla do vzduchu, aby té veliké obludě unikla. Přitom se jí rozvířil kouzelný létací prášek, kterým má pokrytá křidélka. Víla stihla odletět, ale zůstal po ní kouzelný prášek, který se pomalu snášel do záhonu s jahodami.

Druhého dne ráno se maminka rozhodla, že posbírá zralé jahody a uvaří z nich výbornou marmeládu. Jahodovou mají děti nejraději.

Maminka marmeládou naplnila hned několik sklenic a pak je uložila do spíže.

„Mami, já mám na něco chuť,“ ozvala se Karolínka.

Maminka nakoukla do spíže. Věděla, že Karolínka myslí na něco sladkého, ale doma nebyl ani kousek čokolády.

„Tak si vezmi lžičku jahodové marmelády,“ navrhl maminka a podala Karolínce celou sklenici.



Karolínka poděkovala. Vzala sklenici, k ní tři lžičky a vyběhla na zahradu za Šimonem a Tomíkem. Jahodová marmeláda je pro prázdninové mlsání to nejlepší, ale tahle byla naprosto speciální. Děti si nabraly na lžičku kopeček marmelády a pustily se do mlsání. Jako první měla snědeno Karolínka. Když zvedla ruku, aby si ze skleničky nabrala další porci, najednou se vznesla do vzduchu. Šimon s Tomem se polekali, že jim sestra uletí, a tak zvedli ruce, aby ji chytili za nohu. V tu chvíli se vznesli do vzduchu stejně jako Karolínka.

„Ty jo, co to je?“ divil se Tomík.

„Jak to, že umíme létat?“ chtěla vědět Karolínka.

„To nevím,“ pokrčil ve vzduchu rameny Šimon. Tím se mu podařilo ve vzduchu povyskočit. Nakonec děti zjistily, že mohou létání ovládat pohybem rukou. Když je připaží, klesají níž, a když je naopak zvednou, mohou se vznášet.

Za pár chvil ale kouzlo přestalo fungovat. Děti byly zklamané. Máchaly rukama, poskakovaly, ale nebylo jim to nic platné. Maminka je zavolala k večeři. Popadly sklenici s marmeládou, lžičky a upalovaly domů. Vtom Karolínku něco napadlo: „Co když za to může ta marmeláda?“

Šimon s Tomem se na sebe podívali.

„Musíme to ověřit!“ řekl Tom.

„Dneska v noci,“ navrhl Šimon.

Karolínka nebyla proti. Položila sklenici s marmeládou na zem. Ukryla ji pod keř ibišku a pak odešla společně s bratry domů na večeri. Když se maminka s tátou uložili do postele, tajně se všichni tři vykradli ven. To, co viděli, jim ale vyrazilo dech. Jejich Bert létal po zahradě. Ve vzduchu!

„Nejspíš tu marmeládu vyčmuchal a snědl,“ přišla s vysvětlením Karolínka.

„Ale pak by to znamenalo, že je opravdu kouzelná,“ zaradoval se Šimon. Když našli prázdnou sklenici, bylo jim všechno jasné.

Celé prázdniny tajně ujídali jahodovou marmeládu. Brali si ji raději na louku za domem, aby je na zahradě nikdo neviděl. Tam dováděli jako pominutí. Dělali ve vzduchu kotrmelce, plavali a poskakovali. Není divu, že brzy zásoba marmelády došla. Prosili maminku, ať uvaří další, ale ta už kouzelná nebyla. Chyběla v ní totiž jedna důležitá přísada. Kouzelný vílí prach.

Veverka

Prázdniny pomalu končily a tatínek přemýšlel, jak by Honzíkovi zpříjemnil poslední volné dny. Už byli u moře, v kině, jezdili na koni, na toboganu i na horské dráze a snědli snad tunu zmrzliny.

„Co kdybychom si vyjeli někam do lesa? Pršelo, tak by mohly růst houby,“ navrhl tatínek.

„Jo, to by bylo prima,“ zaradoval se Honzík.

„Ale nejdřív se musíte dobře podívat, jak vypadají jedlé houby, ať se neotrávíme,“ vložila se do toho maminka.

„Neboj,“ uklidňoval ji tatínek.

„Ale měli byste vyrazit brzy ráno. V poledne už žádné houby v lese nejsou,“ škádlila je maminka.

„Nařídíme si budík,“ plánoval Honzík.

Nastaly velké přípravy. Maminka jim připravila oblečení, které je ochrání před klíšťaty a před ostrými větvičkami. Nachystala taky pevné boty, aby se jim v lese nepodvrtla noha. Honzík prohledával šuplíky v pokojíčku, protože hledal skládací nožík. Tatínek zatím seděl nad mapou a plánoval cestu.

„Já to nechápu,“ rozčiloval se tatínek. „V mapě je kdejaká hloupost, ale kde rostou houby, to tam nikdo neoznačí.“

Maminka se tomu zasmála a pak odešla do kuchyně, aby jim na zítřka napekla čerstvé povidlové buchty.

Honzík nemohl dospát. Těšil se tak moc, že ráno vstával ještě před budíkem. Pro jistotu zašel do ložnice,



aby vzbudil i tatínka. Tomu se nechtělo vstávat tak moc jako Honzíkovi, ale nakonec přece jen vstal.

Hned po snídani oba vyrazili s prázdným košíkem a doufali, že před polednem ho budou mít plný hub.

Tatínek je někam zavezl autem. Zaparkoval na malém parkovišti a dál museli pěšky. Do lesa se totiž s autem jezdit nedá.

„Já už mám první hříbek,“ radoval se Honzík. Našel ho teprve po pár krocích, tak to byl hezký příslib velkého úlovku.

„Paráda,“ pochválil Honzíka táta. Když hříbek očistil a vložil do košíku, začal se kolem sebe rozhlížet. Chtěl taky něco najít, aby nezůstal pozadu. Zatím se mu to nedařilo. Zato Honzík našel další hřib.

„Musíme se vydat hlouběji do lesa. Tady nic neroste,“ navrhl tatínek. Honzík neprotestoval. Zatímco Honzík bez námahy nacházel jeden hřib za druhým, tatínek se zoufale snažil zahlédnout alespoň obyčejnou holubinku. Tak moc se soustředil na houby, že nesledoval cestu.

„Už mám plný košík,“ hlásil hrdě Honzík.



„Tak jdeme domů,“ zavelel tatínek. V jeho hlase byla znát lítost, že sám nenašel ani jediný hříbek.

„A kudy?“ zeptal se Honzík.

„Cože? Aha! Kudy?“ zeptal se zmateně tatínek a začal se kolem sebe rozhlížet. „No, zkusíme to třeba tudy,“ navrhl a rozpažil ruku. Vydali se tedy na cestu.

„Tati, ale tady jsme už byli,“ upozornil tátu Honzík.

„To se ti jenom zdá. V lese to vypadá všechno dost podobně, víš,“ poučil Honzíka tatínek.

„Nezdá,“ trval si na svém Honzík, „protože tady leží můj nůž. Asi jsem ho cestou ztratil.“

„Vážně?“ zeptal se nevěřícně tatínek. Vydali se opět na cestu.

„Tady jsme byli už dvakrát,“ prohlásil Honzík. „Když jsem ten nůž ztratil a pak zase našel, tak jsem si ho vyzkoušel a udělal křížek na tomhle pařezu.“

Opravdu tam byl vyrytý křížek. Tatínek začínal být mírně nervózní.

„Tak se někoho zeptáme na cestu,“ navrhl Honzík.

„A koho asi, když tu nikdo není?“ zeptal se zoufale tatínek.

Honzík na stromě zahlédl rezavou veverka. Měl pocit, že jim tlapičkou ukazuje směr, ale tatínek zavelel, že mají jít na opačnou stranu.

„Tati, myslím, že bychom měli jít spíš tudy,“ řekl Honzík a ukázal stejným směrem jako veverka.

„Ale prosím tebe, přece vím, co dělám, ne?“ zlobil se tatínek.

Když došli na stejné místo už počtvrté, tatínek prohlásil: „Tak nás ved’ ty, když víš kudy!“

Honzík se rozhlédl po stromech, jestli zase neuvidí tu veverku. Byla tam a opět tlapičkou ukazovala směr. Když se tatínek a Honzík vydali správným směrem, po větvích poskakovala za nimi. Na každém rozcestí jim ukazovala, kudy se dát, a tak se jim podařilo z lesa dostat během pár chvil. Tatínek mlčel. Už podruhé ho dnes Honzík porazil. Ještě že neumí řídit auto, jinak by ho nejspíš čekala do třetice další porážka.



Norbert, Hubert a Robert

V pekle měli tři neposedné čertíky, kteří v jednom kuse vymýšleli nějaké lumpárny. Neposeděli na místě, museli pořád běhat nebo skákat. A protože v pekle moc místa není, často si zaběhli do světa lidí. Tam měli prostoru habaděj.

Jednou v létě se zase vynořili v jednom malém městečku, a přímo na skládce. To se malým čertíkům líbilo. Byla tam spousta harampádí a starých, nepotřebných věcí. Norbert, Robert i Hubert se jimi přehrabovali.

„Hele, co to je?“ zajímal se Norbert.

„To je nějaký řetěz,“ odpověděl Hubert.

„A co je tohle?“ zeptal se Robert a zvedl nad hlavu kovovou trubku.

Hubert místo odpovědi vykřikl: „Mám nápad!“

„Jaký nápad?“ chtěl vědět Norbert.

„Báječný,“ odpověděl Hubert. Schválně chtěl své kamarády čertíky napínat.

„A čeho se ten nápad týká?“ vyzvídal Robert.

„Postavíme si kolo. Vlastně trojkolo,“ vysvětlil Hubert.

„Jo?“ divil se Norbert.

Zato Robert se hned hrnul do práce: „Tak jdeme na to!“

„Nejdříve to tady musíme důkladně prohledat, ať najdeme všechno, co potřebujeme,“ krotil ho Hubert.

„A co potřebujeme?“ vyptával se Norbert.

Hubert začal vyjmenovávat všechno, na co si vzpomněl: „Řídítka, sedátka, pedály...“

Ani to nedořekl a horlivý Robert se hned pustil do hledání. Když snesli na hromadu všechno potřebné,



pod Hubertovým vedením se pustili do sestavování trojkola. Za chvíli bylo hotové.

„Vyzkoušíme ho!“ vykřikoval netrpělivě Norbert.

Čertíci nasedli každý na jedno sedadlo. Místo vepředu si zabral Norbert, uprostřed seděl Robert a jako poslední nasedl na kolo Hubert. Protože to bylo kolo čertovské, jelo taky čertovsky rychle. Uháněli z kopce jako pomnutí a ještě u toho hlasitě výskali. Potkali cestou i několik lidí, kteří před nimi museli uskočit. Jeli tak rychle, že si nikdo nestačil všimnout, že kolo řídí čerti, a rovnou tři.

Pak přišla prudká zatáčka, se kterou Norbert nepočítal. Nestihl zatočit, a tak narazili do stromu a všichni skončili na jedné hromádce. Jejich kolo se rozsypalo na původní díly, které našli na skládce.

„Ach jo,“ povzdechl si Robert.

„Tohle už znovu neposkládáme,“ zhodnotil situaci Hubert.

„Škoda,“ řekl Norbert, ale pak nad tím mávl rukou a navrhl, že budou závodit, kdo z nich bude první v pekle.

Druhého dne si vyšli na procházku tři kluci. Kája, Jára a Sváta. Byly sice prázdniny, ale kluci měli dlouhou chvíli. Nevěděli, co mají dělat. Jednoduše se nudili.

„Hele, kluci,“ upozornil ostatní Jára.

„Vypadá to, že se tady někdo naboural,“ řekl Kája.

„Je z toho akorát hromádka šrotu,“ prohlásil Sváta a chtěl odejít, ale Kája ho zastavil.

„Zkusíme to poskládat dohromady,“ řekl.

Kluci souhlasili. Stejně neměli nic jiného na práci. Protože byli šikovní a často se tatínkům koukali pod ruce, když něco montovali, šlo jim to jedna báseň.

Nejvíce byl z výsledku překvapený Jára: „To je snad trojkolo!“

Ano, bylo. Kluci na něj nasedli a zkusili se projet. Netušili, že to bylo kolo čertovské. Šlápli do pedálů a ďábelskou rychlostí upalovali. Kam? Přece do pekla.

„Kam to jedeš?“ zeptal se Kája Járy, který byl vepředu.

„Já nevím,“ přiznal Jára, „jede to samo!“



Když se plnou rychlostí vřítily do pekla, byli z toho pořádně vykulení. Čerti ovšem taky.

„Co tady pohledáváte?“ vyslychal je Luciper.

Kluci jen krčili rameny. Byly tak vystrašení, že nebyli schopni slova. Naštěstí tam byl Norbert, Robert a Hubert. Hned poznali svoje kolo a vrhli se k němu.

„Oni nám přišli vrátit naše kolo,“ hájil kluky Hubert.

Kluci přikyvovali. Klidně dají čertům kolo, jen aby odtud mohli co nejrychleji zmizet.

„Tak ho tu nechte a běžte,“ pobídl je Luciper. Pak se na ně přísně zamračil: „Nebo tu chcete zůstat?“

Kluci nechtěli. Vzali nohy na ramena a upalovali domů. Byli rádi, že tak snadno vyvázli, a těšili se, až o tom budou vyprávět dalším kamarádům.

Staré auto

Kryštof měl jet na prázdniny k babičce a dědovi. Moc se těšil, protože s dědou je vždycky legrace. Pokaždé vymýšlí nějaké vtípky a hraje s ním hry. S dědou je o zábavu postaráno. Babička o něm říká, že je pořád jako malý kluk.

I dědeček s babičkou se na Kryštofa těšili.

„Co mám uvařit na uvítanou?“ zeptala se babička. Chtěla vnoučkovi udělat radost.

„Uvařit můžeš cokoliv, ale jakou já pro něj vymyslím zábavu?“ dělal si starosti dědeček. Po tolika letech už měl neodbytný pocit, že Kryštofa nedokáže vůbec ničím překvapit.

Zatímco babička přemýšlela nad jídelníčkem, dědeček si lámal hlavu s nějakým velikým překvapením. Nakonec ho něco napadlo.

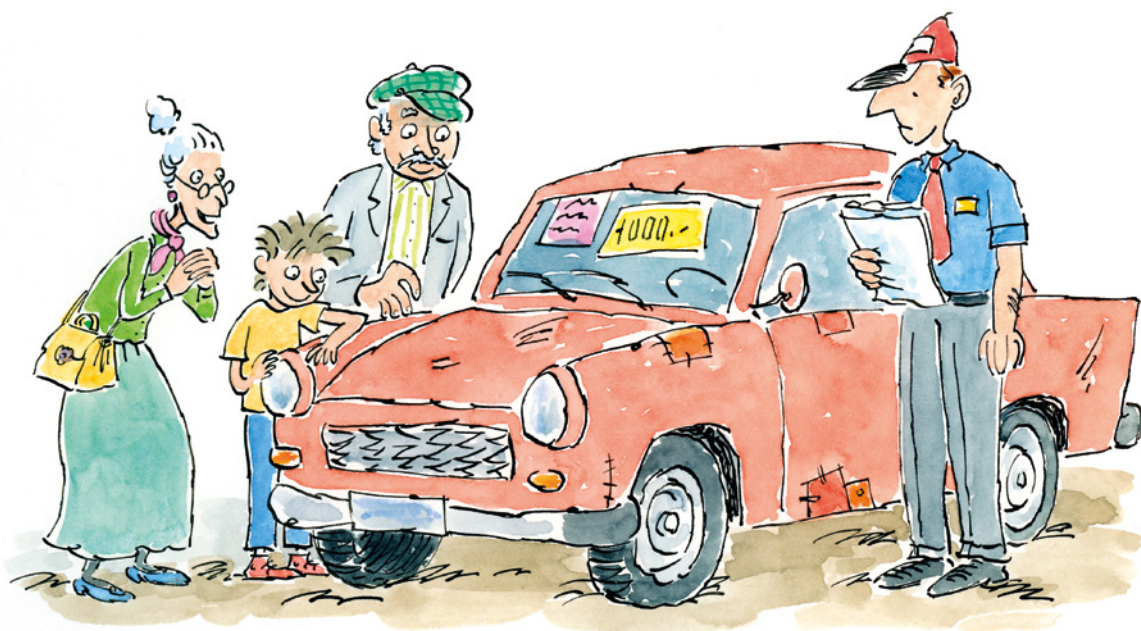
„Co kdybychom si koupili auto a vzali Kryštofa někam na výlet?“ zeptal se dědeček a babička zvedla oči od kuchařské knihy.

„Cože?“ zeptala se překvapeně. „Ty chceš koupit auto?“ nevěřila vlastním uším. Myslela, že se přeslechla. Dědeček jí to tedy zopakoval.

„A kde na něj vezmeme peníze?“ zeptala se.

„Koupíme jenom nějaké hodně levné auto v bazaru. To nám bude stačit,“ ujišťoval babičku dědeček.

Nakonec se spolu vydali do autobazaru. Aut tam měli hodně, ale všechna pro ně byla dost drahá. Nakonec ale v nejdlehlším koutě objevili jedno, které si mohli dovolit.



„Tohle je stará šunka. Nechcete raději něco lepšího?“ ptal se jich prodavač.

„Ne, tady ten automobil se nám líbí ze všech nejvíc,“ trval si na svém dědeček. Kdyby nebyl otočený zády, mohl si všimnout, jak se při jeho slovech auto zatetelilo blahem.

„A tady odprýskává lak,“ upozornil je prodavač. Nejspíš chtěl, aby si koupili jiné, dražší auto.

„Tohle je auto přesně pro nás. My už taky nejsme nejmladší,“ odbyl ho dědeček.

Když za auto zaplatili, hned v něm odjeli. Nebyla to zrovna nejrychlejší jízda, ale pro začátečníky to bylo i tak dost rychle. Po návratu babička odešla do kuchyně upéct jablečný štrúdl, dědeček skákal kolem auta s hadrem a leštěnkou. Chtěl se o auto hezky postarat a trochu ho vyšperkovat, než přijede Kryštof.

Když k nim Kryštof přijel, byl opravdu překvapený: „Panečku, to je něco,“ prohlásil nadšeně a pak si auto pohladil po přední kapotě. Auto spokojeně zavrňelo. Spoustu let jenom stálo někde v koutě a nikdo se o něj nestaral, nikdo ho nehladil, nikdo s ním nechtěl nikam jet.

„A pojedeme s ním na výlet?“ zajímalo Kryštofa. Dědeček s babičkou přikývli.

Hned druhého dne vyrazili.

„A kam pojedeme?“ chtěl vědět Kryštof.

„Kam nás auto zaveze,“ odpověděl dědeček. Doma měl jen velmi staré mapy, na které se nemohl spoléhat, a o moderní navigaci neměl ani ponětí.

Auto pochopilo, že chtějí na výlet, a tak je zavezlo ke zřícenině starého hradu.

„Proč nedržíš volant?“ divila se babička, která seděla vedle dědečka vpředu.

„Nemusím. Jede to samo,“ odpověděl dědeček.

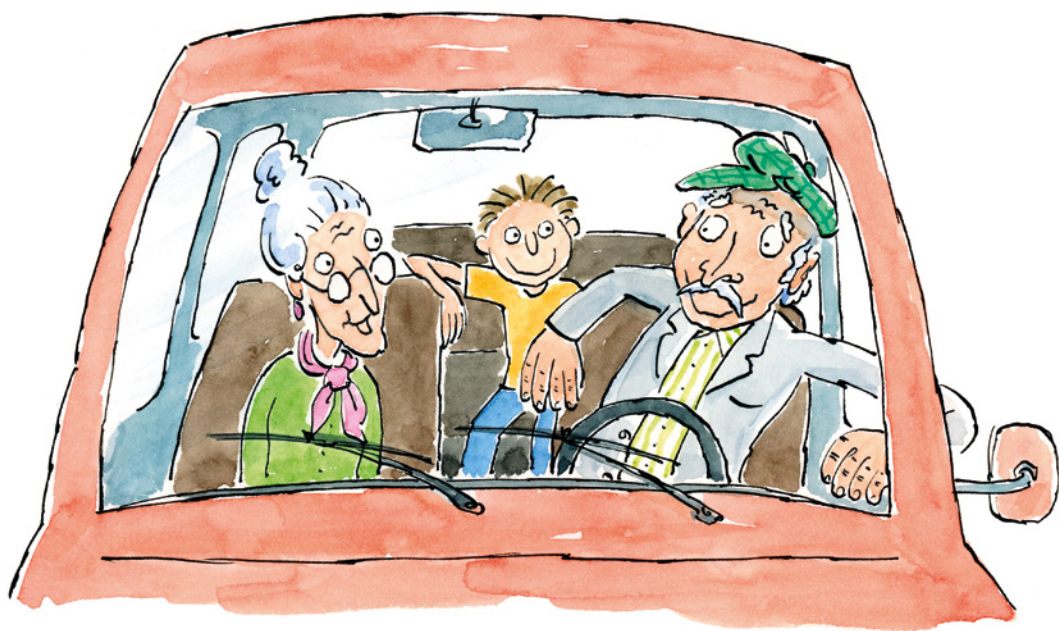
„Asi to má automatické řízení. Tak to je něco!“ hvízdal obdivně Kryštof.

Když si prohlédli zbytky starého hradu, dostala babička hlad. „Asi bychom se měli stavit někde na jídlo.“

„Tady v lese?“ divil se dědeček. „Tady si můžeme natrhat leda ostružiny.“

„Tak musíš zajet někam do restaurace,“ vysvětlila mu babička. Dědeček nevěděl, kudy se tam jede, ale jejich kouzelné auto je do restaurace opět zavezlo.

Jen si na něco pomysleli, už je tam auto dopravilo. Není divu, že se taková jízda všem líbila. Sotva se vrátili z jednoho výletu, už plánovali další. Dědeček byl na auto pyšný. Všude ho vychvaloval a ono mu za to bylo vděčné. A Kryštof byl naprosto spokojený. Dědeček a jeho auto se postarali o to, aby se o prázdninách ani chvílku nenudil.



Hvězda

Matěj s Amálkou byli rozmrzeli.

„To není fér. Půlka prázdnin už je pryč!“ naříkal Matěj.

„Kdyby tak mohly být prázdniny celý rok,“ zasnila se Amálka.

„To by vám pak prázdniny nebyly tak vzácné,“ vmísila se do jejich hovoru maminka.

Tatínek, který seděl venku na lavičce a četl noviny, jim začal předčítat: „Podívejte se, tady píšou, že v noci budou z nebe padat hvězdy. Když si budete něco přát, třeba se vám to splní.“

„Proč budou padat hvězdy?“ divila se Amálka.

„A opravdu se to přání splní?“ chtěl vědět Matěj.

„To se jen tak říká,“ mávla rukou maminka. „Když uvidíš padat hvězdu, máš si něco přát a prý se to splní. Je to stejné, jako když potkáš kominíka a on ti má přinést štěstí. Nebo uvidíš černou kočku, která ti způsobí smůlu.“

„Takže to není doopravdy?“ zeptala se Amálka a maminka zavrtěla hlavou.

„To se ještě uvidí,“ řekl Matěj a už mu v hlavě začínal zrát plán. Přisedl si k tatínkovi na lavičku, aby si novinový článek sám přečetl.

„Můžeme být v noci na zahradě?“ zeptal se Matěj.

Maminka se nejprve podívala na tatínka. Ten pokrčil rameny, a tak řekla: „Když to vydržíte, tak klidně můžete.“

Amálka s Matějem se zaradovali. Těšili se, že zažijí něco neobvyklého.

„Po obědě bychom měli jít spát, ať to opravdu vydržíme,“ navrhla Amálka. Věděla, že nedokáže být dlouho vzhůru. Večer se jí oči samy od sebe zavírají.

„Dobrý nápad,“ pochválil sestru Matěj.

Po večeri už se netrpělivě dívali z okna. Čekali, až se setmí. Když byla konečně tma, vyšli ven na zahradu. Se zakloněnými hlavami seděli na trávniku a pozorovali hvězdy. Nebe bylo bez mráčků, tak byly hvězdičky hezky vidět.

„Tam něco letí!“ upozornila Amálka.

„To je letadlo,“ vysvětlil sestře Matěj. „Podívej, jak bliká. A navíc letí pomalu. Hvězda by kolem prosvištěla mnohem rychleji.“

„Aha,“ řekla zklamaně Amálka a znovu zvedla oči k obloze.

„Ale tohle je hvězda, koukej!“ vykřikl Matěj a napřáhl ruku se vztyčeným ukazováčkem, aby Amálce napověděl, kam se má podívat.

„A letí přímo sem!“ vyděsila se Amálka, když si všimla světelné kouličky, která se k nim rychle blížila.

Opravdu. Jedna hvězda přistála přímo na zahradě. V koutě, kde rostly maliny. Amálka i Matěj tam rychle běželi, aby si hvězdu prohlédli zblízka.

„Ach jo! Zase špatně!“ ozývalo se z maliní.



„Co je špatně?“ zeptal se Matěj, když sebral odvahu.

„Zase jsem jinde než moje sestřička,“ stěžoval si hlásek. Obě děti pochopily, že patří hvězdě, která jim spadla do zahrady. „Jak se teď dostanu zpátky?“

Matěj si vždycky se vším věděl rady a nezklamal ani teď.

„Mám skvělý prak, fakt! Letím pro něj,“ řekl a vmžiku zmizel.

Když se vrátil, vzal hvězdičku opatrně do ruky, vložil do praku, napráhl gumu, zamířil do vzduchu a vystřelil. Hvězda vyletěla zpátky do nebe. Amálka jí na cestu zamávala a Matěj si teprve teď vzpomněl, že si chtěl něco přát, a litoval, že to neudělal, když hvězda

padala. Koukali se na hvězdu, dokud jim nezmizela z dohledu.

„Tak co?“ zeptala se maminka.

„Viděli jste padat hvězdu?“ chtěl vědět tatínek.

„Spadla nám na zahradu,“ hlásila Amálka, ale nikdo jí to nevěřil.

Děti šly spát. Amálka usnula hned, ale Matěj myslel na své zmařené přání. Toužil po delších prázdninách. Pak ale taky usnul a na své přání zapomněl. Vzpomněl si na něj až ke konci prázdnin, když pošťák donesl doporučené psaní.

„No teda,“ řekla maminka a musela se posadit, když dopis dočetla.

„Co se stalo?“ chtěla vědět Amálka.

„Představte si, že budete mít o dva týdny delší prázdniny. Ve škole prasklo potrubí, a tak bude zavřená.“

„Jupí!“ zaradoval se Matěj a byl přesvědčený, že to zařídila hvězda, které pomohli. Že by přece jenom dokázala splnit přání?

Zmrzlina

O prázdninách se u Adama scházeli kamarádi, kteří zrovna nebyli někde na dovolené. U Adama to totiž bylo nejlepší. Dokázal vymyslet tu nejlepší zábavu, takže se tam děti nikdy n nudily.

Jednoho dne ho navštívili Beátka, Petr, Jirka, Roman a Anežka. Hráli si v pokojíčku, ale dělali rámus. Adamův tatínek měl práci. Do zítřka musel napsat nějaký odborný článek a děti ho při psaní rušily. Chvilí se to snažil překousnout, ale nešlo to. Vůbec se nemohl soustředit. Zaklepal tedy na dveře Adamova pokojíčku.

„Mládeži,“ začal opatrně. „Co kdybyste si šli hrát ven?“

„Ale tati, teď jsme zrovna uprostřed hry,“ odpověděl mu Adam.

„Tak jinak,“ řekl tatínek. Nadechl se a pak navrhl: „Dám vám peníze a vy si za ně koupíte zmrzlinu. Platí?“

Děti začaly jásat. Zmrzlinou by nikdo z nich nikdy nepohrdl.

„To není špatný nápad,“ pochválil tatínka Adam a napřáhl ruku, na kterou mu tatínek položil peníze. Bylo jich dost na zmrzlinu pro všechny.

„Díky, tati,“ poděkoval Adam a pak spolu s Beátkou, Anežkou, Petrem, Romanem a Jirkou vyrazili.

„Kam půjdeme?“ zeptala se Anežka.

„To je jedno,“ mávl rukou Roman.

„Třeba tudy,“ ukázal Petr a ostatní ho následovali.

„Ten stánek je nový,“ řekl Jirka. „Včera tady určitě nestál.“

„Třeba sis ho jenom nevšiml,“ pokoušel se o vysvětlení Adam.

„Že bych si nevšiml stánku se zmrzlinou? To bych musel být slepý nebo mrtvý,“ bránil se Jirka.

„Nebo ho tady postavili přes noc,“ řekla Beátka, aby oba kluky trochu uklidnila.

Když přišli blíž, chuť na zmrzlinu je přešla. Ve stánku stál prodavač, který byl celý zelený. Prodával zmrzlinu jen v odstínech zelené.

„Koukněte na toho kluka,“ upozornila ostatní Anežka a všichni upřeli zrak na klučinu, který si koupil kopeček zelené zmrzliny. Když si lízl, hned po ní sám zezelenal.

„Jdeme raději jinam!“ zavelel Petr a děti se bez debat vydaly hledat jiný zmrzlinový stánek.

„No konečně,“ radoval se Jirka. „Už umírám touhou po zmrzlině!“



„Počkej,“ zarazila ho Anežka, které se na tomhle stánku taky něco nezdálo. Prodavač byl černý a chlupatý skoro jako čert.

Beátka se ušklíbla. A když pak viděli někoho, kdo měl odvahu si zmrzlinu koupit, okamžitě je přešla chuť. Zmrzlinový kopeček totiž v kornoutku nevydržel. Spadl a vsákl se do země dřív, než si na něm někdo stačil pochutnat. Ze stánku se navíc ozval hlasitý smích.

„Musíme jinam!“ vykřikl odhodlaně Adam. Neměl v úmyslu utratit tatínkovy peníze za zmrzlinu, kterou ani neochutná.

„Tolik stánků se zmrzlinou tu nikdy nebylo,“ podivil se Roman, když natrefili na další.

„Není to divné?“ upozornila ostatní Beátka.

„První prodavač vypadal jako vodník, druhý jako čert a tahle prodavačka je skoro jako víla,“ napadlo Anežku.

„Budeme to tady chvíli pozorovat,“ navrhl Petr. Děti souhlasily. S očima upřenými na zmrzlinový stánek čekaly, až se objeví první zákazník. Nejprve si koupila zmrzlinu mladá paní s malou holčičkou. Každá

dostala kopeček. Po zaplacení si obě sedly na lavičku hned vedle stánku.

„Lížou to už celou věčnost,“ prohlásila Anežka.

„Zatím se nic nestalo. Ani nezměnily barvu, ani jim zmrzlina nespadla,“ řekl Jirka.

„Ale vůbec jim z kopečku neubývá,“ všiml si Adam.

„Tak to by chtělo prozkoumat,“ navrhl Petr.

„Koupíme si ji tady?“ zeptala se Beátka a Petr s úsměvem přikývl. Pak mrkl na Adama, který měl u sebe peníze.



Zamířili ke stánku a usměvavá paní prodavačka jim do kornoutku dala příchuť, kterou si vybrali.

Se zmrzlinou v ruce spokojeně odešli.

„Ta je nejlepší na světě,“ pochvalovala si Anežka.

„Lepší jsem nejedl,“ přidal se Jirka.

„A opravdu z ní skoro neubývá,“ upozornil Adam. V rámci zkoumání nasadil nejvyšší rychlost lízání, a přesto byl kornoutek stále plný.

„Já už nemůžu,“ postěžovala si nejmladší Beátka. Po hodině lízání měli všichni plná břicha.

„To je nekonečná zmrzlina,“ prohlásil Petr.

„Uložíme ji u nás doma do mrazáku a dolížeme zítra,“ navrhl ostatním Adam.

Na druhý den všechny tři zmrzlinové stánky zmizely, ale zmrzlina v mrazáku dětem vydržela. Lízaly ji každý den, až do konce prázdnin.

Zpívající kotlík

V lese je báječný klid. Vítek o tom věděl své. Každé prázdniny vyrážel někam do přírody. Někdy spal pod stanem a jindy jenom ve spacáku pod stromem. Sbíral lesní plody a jídlo si vařil v kotlíku. Ten nebyl jen tak obyčejný. Za ta léta strávená s Vítkem se naučil zpívat. Vítek si totiž při každém vaření prozpěvoval. Tak se to naučil od maminky. V kotlíku to bublalo, poklička poskakovala a pára pod ní vydávala zvuk, jako kdyby si notovala spolu s Vítkem.

Vítek měl svůj kotlík moc rád. Nedal na něj dopustit. Po každém vaření ho pochválil za skvělé jídlo a pořádně ho vycídlil.

Jednou si uvařil večeri, a protože byl unavený, nesnědl všechno. Zbytek si chtěl nechat v kotlíku do rána. Zalezl si do stanu, který si postavil hned vedle ohniště, a během chvilky usnul. Spal tvrdě. Nevšiml si, že mu přes noc jeho kotlík zmizel.

Když se ráno probudil a otevřel stan, myslel si, že se mu to jenom zdá. Jeho kotlík byl pryč. Vystřelil ze stanu a ohmatával okolí ohniště. Chtěl se přesvědčit, jestli to nebyl jenom zlý sen. Nebyl. Kotlík byl skutečně pryč.

„Co si teď počnu?“ lamentoval Vítek. Po chvíli smutnění se ale rozhodl, že s tím něco udělá. Pokusí se zloděje vypátrat a kotlík získá zpět.

Dobře si prohlédl okolí ohniště. Protože trávil většinu času v lese, na loukách a v přírodě, naučil se poznávat stopy všech zvířat. Dokázal je i stopovat. Napadlo ho, že by kotlík mohl vzít třeba jelen. Ten by ho snadno naložil na své paroží a odnesl někam hlouběji do lesa. Zaměřil se i na stopy divočáka. Jeho silné kly by totiž mohly posloužit stejně jako paroží jelena.

Ať se díval, jak se díval, žádnou zvířecí stopu neobjevil. Všiml si ale otisku podrážky. Nejdříve si myslel, že patří jemu, ale když si podrážky svých bot prohlédl důkladněji, bylo mu jasné, že jeho nejsou. Kotlík nejspíš vzal nějaký člověk. Vyrazil tedy po stopách.

Většinou byly na pěšince. Občas se ztratily, ale pak se zase objevily. Po chvíli ale zamířily k dutině velikého a starého stromu. Měl poškrábanou kůru a vedle něj

ležela velká hnědá hromádka. Byla to neklamná známka toho, že se tu přinejmenším zastavil medvěd. Nebo tady možná i přebývá. V dutině by se mohl schovat, aniž si ho někdo všiml.

„Ale co ty stopy podrážek?“ zapochyboval najednou Vítek. Napadaly ho všelijaké možnosti. Třeba měl medvěd na nohou tenisky a kotlík ukradl on. Nebo ten kotlík odcizil člověk, ale zabloudil do medvědího doupěte a teď z něj zbyla jen ta malá hromádka. Ale kde je potom kotlík? Ten se jen tak lehce sníst nedá.

Vítek se opatrně rozhlédl, jestli lidské stopy někde pokračují. Našel je až po několika minutách. Opět je následoval. Dovedly ho až k místu, kde tábořila skupinka lidí.

„Ahoj,“ pozdravil je Vítek horalským způsobem.

Oni na něj pohlédli, ale pozdrav mu neopětovali.

„Co chceš?“ zeptal se jeden z nich.

„Hledám svůj kotlík,“ odpověděl Vítek.

„Tady ho hledat nemusíš, tady není,“ odpověděl mu druhý muž s dlouhým, ale řídkým plnovousem.



„Není to obyčejný kotlík,“ nedal se odbýt Vítek.

„Ať je klidně ze zlata, ale tady není. Neslyšel jsi?“ obořil se na něj třetí muž.

„Ale stopy mě zavedly až sem,“ řekl nebojácně Vítek.

„Upaluj, jestli je ti život milý!“ rozkřikl se čtvrtý muž.

Vítek neutekl. Místo toho začal zpívat písničku, kterou si spolu se svým kotlíkem broukali při vaření. Z hromady listí se začala ozývat stejná melodie. Nebylo pochyb, že je to Vítkův kotlík.

Muži na sebe rozpačitě pohlédli.

„Vraťte mi můj kotlík!“ požádal je důrazně Vítek.

Muži se zvedli ze země, kde předtím seděli nebo leželi, a už se chtěli na Vítku vrhnout, ale naštěstí se z listí vyhrabal i kotlík. Hned přiskočil Vítkovi na pomoc. Zlostí se rozžhavlil a jednoho darebáka popálil. Dalšímu přiskřípl prsty, jiného praštil pokličkou a čtvrtý raději sám utekl. Vítek nemusel dělat vůbec nic. Kotlík sám skočil k Vítkovi do náruče a už se těšil, až si spolu uvaří další dobré jídlo, u kterého si budou hezky prozpěvovat.

Stolní hra pro tebe!

33 Kč

Rolf Kankas

MĚĎA PUSÍK

Podívej, co všechno na tebe čeká!

VÍTÁME NOVÝ ROK!

NOSÍ SLONI ŠTĚSTÍ?



Spousta pohádek, omalovánek, a zábavných úkolů. Informace ze světa zvířat a tipy pro šikulky jen za 33 Kč



Hurá, Bello, jedeme slavit!

Tě si nechám líbit, takhle se vozit, Pusíku!



Vydavatel:
Pražská vydavatelská společnost, s.r.o.
www.pvsp.cz

Předplatné:
bezplatná linka 800 300 302
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz

Inzerce:
PVS – Inzertní oddělení
tel.: 606 627 135
e-mail: inzerce@psvp.cz
www.medapusik.cz



Prázdninové pohádky oblíbené autorky Zuzana Pospíšilové nesmějí chybět v žádném prázdninovém batohu nebo kufru.

Sladší než prázdniny samotné jsou jen prázdniny s pohádkou.

Pojďte si pochutnat na nekonečné zmrzlině, odhalte záhadu modrého toboganu, zjistěte, kdo jsou barevňasci, a hádejte, jestli sluníčko najde svůj stín. To vše a spousta dalších záhad, moudrostí a legrace vás potká na stránkách báječné prázdninové knížky, ve které na vás čekají tradiční pohádkové postavy v netradičních příbězích.



bambóok

Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
e-mail: obchod@grada.cz

www.grada.cz

ISBN 978-80-247-5828-2



9 788024 758282